

Emekçi kadınların tek kurtuluşu var: Örgütlü mücadele!

Tarih tüm dünyada kadın işçilerin işyerlerinde yaşadıkları taciz-tecavüze karşı yasalarda yaptırım olması, eşit işe eşit ücret alabilmek gibi taleplerle verdikleri militan mücadelelerle ve ancak bu mücadeleler sonucu elde edilen yasal kazanımlarla doludur. Bir yandan da emekçi kadınlar mücadele içerisinde, direnişlerde, grevlerde kendilerine biçilen ikinci sınıf cins kimliğini aşabiliyor, özgürleşebiliyor. **s.18**

Suriye savaşının fitili bir kez daha ateşlendi

Sözde Suriye'deki yıkıcı savaşın bitirilmesi amacıyla toplanan 3. Cenevre Konferansı sürerken, Suudi Arabistan, Türkiye, Katar "üçlü şer eksenini" güdümündeki "Riyad muhalefeti" bir kez daha savaş kundakçılığına soyundu. **s.23**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 16
22 Nisan 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için

HAYDI 1 MAYIS'A!

1 Mayıs'ı, savaşa, sömürüye, baskılara ve işçi sınıfını hedef alan sosyal yıkım saldırılarına karşı isyan gününe çevirmek için hazırlıklarımızı tamamlayalım.

1 Mayıs'ı milyonları kuşatan gerici-boğucu atmosferi dağıtmak için önemli bir adım olarak örgütleyelim.

Tıpkı Haziran Direnişi'ni önceleyen 2013 1 Mayıs'ında olduğu gibi yeni dönemin direnişini mayalamak için safları sıklaştıralım.

1 Mayıs Taksim tartışmaları üzerine... **s.3**

TKİP V. Kongresi tutanaklarından... Sınıf çalışmasının sorunları **s.12**

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için

Haydi 1 Mayıs'a!

1 Mayıs için geri sayım başladı. Dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçiler alanlara inmek için artık son hazırlıklarını yapıyorlar.

Geriyeye çok kısa bir zaman dilimi kalmasına rağmen Türkiye'de 1 Mayıs gününe dair hala ciddi belirsizlikler yaşanıyor. Özellikle İstanbul, Ankara gibi metropol kentlerde 1 Mayıs'ın hangi alanda ve hangi güçlerle örgütleneceği hala muallak. Gerek içerisinden geçilen siyasal sürecin sınıf ve emekçi kitleler üzerinde yarattığı olumsuz etkiler, gerekse sendikaların tepesine çöreklenmiş bulunan bürokratik kastın icazetçi-işbirlikçi çizgisi bu belirsizliği daha da derinleştiriyor.

Tüm bunlarla birlikte, mevcut atmosferi dağıtacak devrimci bir sınıf hareketinden yoksun olmak, 1 Mayıs sürecinden yansıyan zayıflıkların ve belirsizliklerin oluşmasında belirleyici bir yerde duruyor. İşçi sınıfının kimi bölükleri son yıllarda metal fırtınası gibi önemli çıkışlar gerçekleştirmiş olsa da, henüz kendisini kuşatan cendereyi parçalayacak politik ve örgütsel bir birikim yaratılabilmemiş değil. Bu durum hem sınıf mücadelesinin genel seyri üzerinden, hem de 1 Mayıs tablosundan yansıyan zaafiyetin en kritik halkasını oluşturuyor.

Tabandan doğru bir basıncın gelişmemesi ve mevcut siyasal konjonktür, reformist çevrelerin ve sendika bürokratlarının bu konuda elini ayrıca rahatlatıyor. Sınıf hareketinin önünde çoktandır önemli bir engele dönüşmüş olan bu çevreler, türlü demagojilere başvurarak 1 Mayıs'ın ve sınıf mücadelesinin ortaya koyduğu sorumluluklardan kaçmanın yolunu düzlemeye çalışarak, 1 Mayıs'a dair ikircikli ve ayak sürüyen tavırlarla belirsizlik ortamı yaratarak sınıf hareketine önemli zararlar veriyorlar.

BU TOPRAKLARDA ÖNEMLİ BİR 1 MAYIS GELENEĞİ VAR

Tüm bu olumsuz koşullara ve belirsizliklere rağmen, yaklaşan 1 Mayıs'ın Türkiye toplumundaki önemli mücadele dinamiklerini harekete geçireceğinden kuşku duymamak gerekiyor. Keza geride kalan yılların tüm deneyimleri bu gerçeği ayrıca ortaya koyuyor. Çünkü; *"Türkiye'de 1 Mayıs'ın apayrı bir önemi ve anlamı var. Türkiye'de 1 Mayıs'ın kendi kökeni var, kendi anlamı var, kendi niteliği var, kendi atmosferi var."* (Tarihten güncelliğe dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs - H. Fırat)

Bu nedenle Türkiye'de 1 Mayıslar başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen-sömürülen toplumsal kesimlerin kitlesel bir şekilde alanlara indiği, o günkü taleplerini dillendirdiği görkemli mücadele günleri olarak kutlanıyor. *"Dikkat ediniz, Türkiye'de kitleler hiçbir eyleme 1 Mayıs'taki kadar geniş çaplı bir katılım sergilemiyorlar. Türkiye'de 1 Mayıs yıllarca komünist bayramı olarak karalandı, saldırı konusu edildi, terörize edilmeye çalışıldı. Terörizmle eşdeğer gösterilmeye, kitleler üzerinde bu imajla canlandırılmaya çalışıldı. Bu yüzden yasaklandı, bu yüzden saldırılara konu oldu. Ama tüm bu saldırılar cepheden karşılandı, 1 Mayıs kendi tarihsel anlamı ve politik özü üzerinden sahiplenildi ve sonunda da yeniden meşru bir biçimde kazanıldı."* (Tarihten güncelliğe dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs - H. Fırat)

Gelinen yerde; ödenen sayısız bedel ve yaratılan değerler sistemiyle birlikte bu topraklarda köklü bir 1 Mayıs geleneği yaratılmış bulunuyor.

Özellikle İstanbul 1 Mayıs'larının renğiyle, kitleselliğiyle, militanlığıyla dünya ölçeğinde öne çıkması bu gerçeği tartışmasız bir şekilde ortaya koyuyor. Yakın

tarihte Taksim yasağına karşı sergilenen can bedeli direnişlerin, yasağın kırılmasıyla birlikte kitlesel ve görkemli bir şekilde kutlanan 1 Mayıslar'ın, dünya işçi sınıfı ve emekçileri tarafından ilgiyle izlenmesi de aynı gerçeği doğruluyor.

Tüm olumsuz koşullara rağmen güncel 1 Mayıs sürecinin de bu topraklardaki 1 Mayıs damarını harekete geçireceğini söylemek; işçisiyle, emekçisiyle, genciyle birlikte toplumun farklı kesimlerindeki mücadele dinamiklerini birleştirerek kavga alanlarında buluşturacağını iddia etmek yanlış olmayacaktır.

SAFLARI SIKLAŞTIRIP KAVGA GÜNÜNE HAZIRLANALIM

Tüm bu olgular üzerinden denebilir ki; gün 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir içerikte hayat bulması için seferber olma günüdür. Tüm belirsizliklere ve siyasal atmosferin boğuculuğuna rağmen, 1 Mayıs'ın kendine has dinamiklerine, can bedeli yaratılan tarihsel geleceğine ve en nihayetinde işçi sınıfı içerisinde son yıllarda giderek olgunlaşan mücadele potansiyellerine yaslanarak sürece hazırlanmak önemli bir sorumluluk olarak karşımıza çıkıyor.

O halde 1 Mayıs'ı, savaşa, sömürüye, baskılara ve bugün işçi sınıfını hedef alan sosyal yıkım saldırılarına karşı isyan gününe çevirmek için hazırlıklarımızı tamamlayalım. 1 Mayıs'ı milyonları kuşatan gerici-boğucu atmosferi dağıtmak için önemli bir adım olarak örgütleyelim. Tıpkı Haziran Direnişi'ni önceleyen 2013 1 Mayıs'ında olduğu gibi yeni dönemin direnişini mayalamak için safları sıklaştıralım. 2016 1 Mayıs'ının işçilere, emekçilere, gençliğe ve ilerici-devrimci güçlere yönelik kölelik düzenine karşı mücadeleyi büyütme çağrısına yanıt verelim.

1 Mayıs'ı, savaşa, sömürüye, baskılara ve bugün işçi sınıfını hedef alan sosyal yıkım saldırılarına karşı isyan gününe çevirmek için hazırlıklarımızı tamamlayalım. 1 Mayıs'ı milyonları kuşatan gerici-boğucu atmosferi dağıtmak için önemli bir adım olarak örgütleyelim. Tıpkı Haziran Direnişi'ni önceleyen 2013 1 Mayıs'ında olduğu gibi yeni dönemin direnişini mayalamak için safları sıklaştıralım.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/16 * 22 Nisan 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

1 Mayıs Taksim tartışmaları üzerine...

Sendikal bürokrasinin ve reformizmin Taksim korkusu

1 Mayıs'a sayılı günler kala İstanbul 1 Mayıs'ının nerede kutlanacağı hala bir netlik kazanmadı. Geçtiğimiz günlerde devrimci-ilerici güçlere toplantı çağrısı yapan sendika ve meslek odaları daha önceki açıklamalarında İstanbul 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlama kararı almış olsa da, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından Taksim kararlılığı kesin olarak ortaya konmadı.

DİSK Genel Merkezi'nde gerçekleştirilen toplantıda reformist akımlar ve onların sendikalardaki yansımaları, Taksim'i istediklerini ancak bakanlıkla, başbakanlıkla yapacakları görüşmenin ardından yer tartışmasına dair bir toplantı yapılarak durumun netleştirileceğini açıkladı. Ancak yansıyan tartışmalar; bu güçlerin Taksim iradesinin arkasında durmak yerine devletin göstereceği farklı bir alanda 1 Mayıs'ı kutlama eğilimini ortaya koydu.

İstanbul 1 Mayıs'ına dair gelişmeler üzerine toplantıya katılan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) temsilcileriyle konuştuk.

"YASAKLARA TAKILMAMAK LAZIM"

Toplantıya katılan DEV TEKSTİL Temsilcisi, kutlamaların Taksim'de yapılmasına ilişkin tartışmalarda sendikal bürokrasinin "güvenlik kaygıları" üzerinden bir tartışma yürüttüğünü, yanı sıra başta EMEP olmak üzere reformist hareketlerin "Taksim alanının takıntı haline getirildiği" yönünde yaklaşımlar sergilediğini ifade etti.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin bu toplantı öncesinde Taksim için bir "irade" beyanı yaptığını hatırlatan DEV TEKSTİL Temsilcisi, ancak buna karşın devletle bir uzlaşma çabasının bu dörtlüye hakim olduğunu ifade etti.

Devlet cephesinden gelecek yanıtın olumlu veya olumsuz olması karşısında Taksim iradesinin arkasında durulup durulmayacağına yönelik bir tartışmanın

"Taksim 1 Mayıs alanıdır! Bunun dışında bir alan tartışmasına girilmemelidir" diyen BDSP Temsilcisi, bu tartışmaları yapanların; sınıfa, topluma yönelik saldırılara karşı işçi ve emekçileri harekete geçirmek görevinden de kaçtığını ifade etti.

yapılmadığını ve net bir tutumun ortaya konulmadığını aktardı.

Bu yıl Newroz ve Grup Yorum konserinin Yenikapı'da yapılmak istendiğini, ancak bu alanın da yasaklandığını hatırlatan DEV TEKSTİL Temsilcisi, sermaye devletinin "güvenlik" gerekçesiyle "miting alanı" ilan ettiği yerlerde dahi her türlü eyleme saldırdığını söyleyerek bunlara takılmamak gerektiğini ifade etti.

REFORMİST GÜÇLER FARKLI ALAN TARTIŞMASI YAPIYOR

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin toplantı çağrısını geç yaptıkları için eleştirildiğini belirten BDSP Temsilcisi ise; dörtlü bileşenin nihai kararı yapacakları görüş-

melerin sonrasına bıraktıklarını belirtti. Toplantıda 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması yönünde eğilim açıklayan reformist çevrelerin ise "devlet hiçbir yere izin vermeyecek, o zaman Taksim diyelim" yaklaşımını ortaya koyduklarını, ancak devlet başka bir yer gösterirse bunun değerlendirilmesi gerektiğini, yani 1 Mayıs'ın gösterilen alanda kutlanması yönünde eğilimlerini ortaya koyduklarını anlattı. Bu tutumu EMEP ve CHP'nin açıktan savunduğunu belirten BDSP Temsilcisi, aynı düşünceye sahip diğer reformist odakların ise bunu alttan alta desteklediğini ifade etti.

BDSP Temsilcisi, BDSP, PDD, Mücadele Birliği ve Alinteri dışındaki bileşenlerin "açık kapı bırakılmalı, farklı yer olursa onu değerlendirelim" yaklaşımında olduklarını belirtti.

Taksim üzerinden 1 Mayıs "alan tartışmasına sıkıştırılmamalı" diyerek farklı alanları tartışanların bizzat kendilerinin alan tartışması yaptığını ifade eden BDSP Temsilcisi, "Sınıfa yönelik saldırılara karşı süreci örgütlemek, Taksim iradesini korumak gerekir" dedi.

Sendika ve meslek odalarının devletle yapacakları görüşmelerin ardından tekrar bir toplantı yapacaklarını söyleyen BDSP Temsilcisi, 1 Mayıs'a 10 gün kala

hala çağrının yapılmadığını belirtti.

Sendikaların devlet terörü vb. kaygılarla hareket ettiğini belirten BDSP Temsilcisi, sendikalarda kendilerine güvensizliğin hakim olduğunu ifade etti.

"TAKSİM 1 MAYIS ALANIDIR!"

Sendikaların Taksim iradesi gibi bir dertlerinin olmadığını, süreci örgütleme kaygısı taşımadığını ifade eden BDSP Temsilcisi, sendikaların 1 Mayıs için gerekli hazırlık yapmadıklarını, fabrikalarda, işyerlerinde bunun için çalışmalarının olmadığını da belirtti. Sendika yöneticilerinin dar bürokratik bir zeminlerde kararlar aldığını söyledi.

"Taksim 1 Mayıs alanıdır! Bunun dışında bir alan tartışmasına girilmemelidir" diyen BDSP Temsilcisi, bu tartışmaları yapanların; sınıfa, topluma yönelik saldırılara karşı işçi ve emekçileri harekete geçirmek görevinden de kaçtığını ifade etti.

BDSP Temsilcisi son olarak burjuva-reformist güçlerin ve sendikalarda yansıması olan çizginin, etliye-sütlüye dokunmadan 1 Mayıs'ı bayram havasında kutlama anlayışının sınıf mücadelesine zarar verdiğini ifade etti.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Petlas işçilerine polis saldırısı

Kırşehir'deki Petlas Lastik Fabrikası'nda 17 Nisan gecesi saat 24.00'te vardiyadan çıkan Petrol-İş üyesi işçiler TİS sürecinde sendika işyeri temsilcisinin fabrikaya alınmamasını protesto etmek için eylem yaptı.

Kırşehir-Kayseri karayolu üzerindeki fabrika önünde toplanan yaklaşık 400 işçi bir süre yolu kapattı. Kent merkezi-

ne doğru yürüyüşe geçen işçilerin önü Kındam Kavşağı'nda polis tarafından kesildi.

İşçilere eylemi bitirme dayatmasında bulunan polis bir süre sonra TOMA ve biber gazı ile işçilere saldırdı.

Polis saldırısında aralarında sendika yöneticilerinin de olduğu 4 kişi gözaltına alındı.

İşçi sınıfına kurşun askerliği dayatıyorlar!

1 Mayıs'ın yaklaşması ile birlikte sendikal bürokrasinin işçi hareketinin gelişiminin önünde nasıl bir engele dönüştüğü daha somut olarak görülmeye başlandı. Her dönem 1 Mayıs'ları ilerici-devrimci güçlerden bağımsız, kendi başına örgütlemeye çalışan sendika bürokratları kitle hareketinin ve devrimci güçlerin zorlaması ile ortaya çıkan Taksim iradesi karşısında kendi arasında da bir bölünme yaşadı.

Sendikal alanda yaşanan bu bölünme ile birlikte DİSK ve KESK 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı aldıysa da, bu tutumu kendi tabanında hayata geçirecek bir çabadan uzak durdu. Türk İş ve Hak İş ise yıllardır gerçekleştirdikleri göstermelik 1 Mayıs mitingleri ile 1 Mayıs'ları tarihsel ve sınıfsal özünden kopararak burjuva gericiğinin hizmetine sunma yarışı içerisinde. Bu iki konfederasyonun bu yılki alan tercihleri ise bu açıdan gerici kimliklerini bütünüyle ele veren bir yerde duruyor.

Türk İş "Çanakkale geçilmez!" diyerek 1 Mayıs'ı Çanakkale'de kutlayacağını ilan etmiş durumda. Hak İş ise "Vatan, millet, Sakarya" edebiyatının arkasına saklanarak 1 Mayıs mitingini Sakarya'da gerçekleştirecek.

İki konfederasyonun bu tercihleri elbetteki boşuna yapılmış tercihler değil. Emperyalist ve gerici savaşlar gerçeği her geçen gün daha somut bir şekilde bu ülkenin onurlu işçi ve emekçilerinin kapısına dayanırken, onlar bir kez daha işçi sınıfını burjuvazinin savaşının piyonları haline getirme yarışındalar.

İşçi sınıfına yönelik yeni hak gasplarını içeren yasa teklifleri meclis raflarında sıralarını bekliyor. Sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillenen bu yasaları bizzat devlet ve onun başını tutan AKP hükümeti hayata geçirmek için canhıraş bir şekilde çalışıyor. Bu yalın gerçeği başta üyeleri olmak üzere milyonlarca işçi ve

emekçiye anlatma sorumluluğunu taşıyan sendika ağaları ise, sırtlarını devlete ve AKP hükümetine yaslama yarışındalar.

Bunun da ötesinde "Çanakkale geçilmez!" ya da "Vatan, millet, Sakarya!" demek işçi sınıfını burjuvazinin savaşına bugünden yedekleme girişimi demektir. İşçi sınıfı içerisinde bugüne kadar yaydıkları gerici şoven zehri, savaş ve saldırganlığın tırmadığı bir dönemde bir kez daha işçi sınıfına pompalamak demektir.

Çok değil, yaklaşık bir sene önce Kürt hareketinin Dağlıca baskınının ardından estirilen şoven atmosferde de bu ağalar bu zehri yine işçi sınıfının içine salmışlardı. Kırşehir'de içinde insanların olduğu bir kitabevini yakanlar arasında Petlas işçileri vardı ve bu işçiler mahkemede yaptıkları savunmada eylem çağrısını sendikaları üzerinden SMS yolu ile aldıklarını söylemişlerdi. İşte o Petlas işçileri daha

geçtiğimiz hafta, toplu sözleşme sürecinde gerçekleştirdikleri eylemde bekası için insanları katletmeyi göze aldıkları devletin polislerinin saldırısına uğradılar.

Benzer sayısız örnek verilebilir. Yıllarca Türk Metal çetesinin milliyetçi söylemler ile sersemlettiği metal işçilerinin son bir yılda yaşadıkları ise başlı başına bir örnek durumunda.

Tarihsel örnekler ise belleğimizi tazelerken başlı başına ele alınması gereken bir yerde duruyorlar. 1. Emperyalist Dünya Savaşı döneminde işçi sınıfının içinde yer tutan gerici güçler, buldukları ülkelerde işçi sınıfını milyonlarca insanın ölümüne yol açan bir savaşta bizzat ölüm göndermişlerdi.

Düzenin yaşadığı çıkışsızlık ve içine çekildiğimiz savaş atmosferinde bu gerici çabaları çok daha yalın bir şekilde görmeye başlayacağız. 2016 1 Mayıs'ında

Türk İş ve Hak İş'in aldıkları bu tutumlar, artık sadece işçi sınıfını burjuva ideolojisi ile sersemletmenin değil, onu bizzat kurşun askerliğe soyundurmanın adımları olarak hayata geçiyor.

İşçi sınıfının ise kardeşliğe her zamankinden daha fazla ihtiyacı bulunuyor. Hak gasplarına ve savaş tamtamlarına karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını çok daha güçlü bir şekilde haykırabilmek gerekiyor.

Çanakkale ya da Sakarya "ruhu" 1 Mayıs'ın ve işçi sınıfının değil burjuvazinin ruhudur. Gün, işçi sınıfını gerici sendika ağalarının denetiminden kurtarmak, eşit ve özgür bir dünya mücadelesinde taraflaştırmak için seferberlik günüdür.

K. TOPRAK

Zonguldak'ta maden işçilerinden eylemler

Bir süredir baskının ve sömürünün yoğunlaştığı maden ocaklarında, sömürüye ve baskıya karşı her geçen gün mücadeleye büyüyor.

DE-KA İŞÇİLERİ HAKLARI İÇİN EYLEMDE

Ocak ve Şubat ayı maaşlarını alamayan ve 28 Mart'ta üretimi durduran De-

Ka maden işçileri 18 Nisan'da Zonguldak Kent Meydanı'nda toplanarak adliyeye gitti. Adliyede şirkete atanan kayyum heyeti ile görüşmek isteyen maden işçileri burada olumsuz sonuç alınca eylemlerine valilik önünde devam etti.

Valilik önünde bir süre bekleyişe devam edildi. Ardından işçi temsilcisi valilik özel kalemi ile görüştü. Kayyum heyeti ile irtibatın sağlanmasının ardından

maden işçilerine olumlu ya da olumsuz cevap verileceği bildirildi. Maden işçileri de eylemlerini "Olumsuz cevap gelirse mücadelemizi kent meydanına taşıyacağız" diyerek sonlandırdı.

BORCAM'DA SALDIRILARA KARŞI EYLEM

Bir süre önce Dev Maden Sen'de ör-

gütlenen Borcam maden işçilerinden bir kısmı patron tarafından keyfi bir şekilde işten atıldı.

Yeraltından Sesler, işten atılan Kandilli/HEMA emekçilerinin de desteği ile Dev Maden Sen üyesi maden işçileri ve aileleri 18 Nisan'da fabrika önünde eylem gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında haklı olanın işçiler olduğu vurgulandı. Bunun yanı sıra açıklama sırasında Borcam patronunun işçilere önceden yapmış olduğu saldırı da teşhir edildi.

Sınıf kimliğimiz ve sınıf kinimizle 1 Mayıs'a!

Çalışma ve yaşam koşullarımız, "Daha fazla nasıl kâr elde ederim" diyen patronlar tarafından gittikçe kötüleştiriliyor. Fazla mesailer... İşyerinde yemeklerin kötü olması... Üzerimizde gittikçe artan baskılar... Ay sonunu getiremeyeceğimiz kadar aldığımız ücretler...

Dahası da var. Kâr hırsından dolayı alınmayan güvenlik önlemleri. Bunun sonucunda ya bir kaza geçirip sakat kalırız ya da ölürüz. Soma'da, Ermenek'te, Torunlar AŞ'de olduğu gibi...

Fabrikalarda kadın işçiler de çalışıyor. Fakat onların işleri sadece bununla sınırlı değil. Ev işleri, çocuk bakımı vb. sorumluluklar da onların omuzlarına kalıyor. İşten sonra bir de bunlarla uğraşmak zorundalar. En çok da çocuk bakımı. Fabrikalarda en çok ihtiyaç duyulan kreşler yine patronların kâr hırsı yüzünden yapılmıyor.

Bizler hakkımızı isteriz verilmez. "Ya kapı dışarı, ya da bu koşullarda çalışacaksın" denir. Bunların hepsi patronların "Kârımıza nasıl kâr katarız" hırsından oluyor. Kendileri en lüks yerlerde gezer, yer, içerler. Biz hakkımızı istediğimizde yok çekerler. Yoksa daha lüks bir şekilde yaşayamazlar da ondan. Bugün sadece onlar için, onların daha fazla lüks içinde yaşayabilmesi için yasalar çıkarırlar, biz işçi ve emekçilerin hayatını daha da kötüleştirecek uygulamaları hayata geçiriyorlar. Yeni düzenlemelerle birlikte

kıdem tazminatımız elimizden alınacak. Günümüzün modern köleleri olacağız, kiralanarak. Mezarda emekli olabiliyoruz, artık o da olmayacak. Sigortamız tam yatmayacak. Yani anlaşılacağı gibi daha da güvencesiz çalışma ve yaşam koşulları bizleri bekliyor.

Bu ağır çalışma ve yaşam koşulları bizler birlik olamadığımız için çok rahatlıkla hayata geçiriliyor. Patronlar düzeni bizlerin birliğini etnik, mezhepsel, cinsel, ulusal ayrımlar üzerinden bölüyor/bölmeye çalışıyor. Fakat bizlere bu kötü yaşam koşullarını dayatırlarken, hiçbir ayırım gözetmiyorlar. Çünkü, yeni 15 – 16 Haziranlardan, yeni Tekellerden, Greiflerden, yeni Metal Fırtınalarından korkuyorlar.

DOSTLAR KARDEŞLER;

Bugün Ortadoğu emperyalistler ve onların işbirlikçileri tarafından kan gölüne çevrilmiş durumda. Yine burada akan kanların hepsi, biz işçi ve emekçilerin. Kimimiz ya bu savaşlarda ölüyoruz, ya da daha iyi bir yaşam umudu ile mülteci olarak gittiğimiz yerlerde daha da kötü şartlarda yaşıyoruz. Ucuz iş gücü olarak kullanılıyor. Bu şekilde de biz işçi ve emekçileri bölmeye çalışıyorlar. Bu savaşlarda en çok cefayı çekenler ise kadınlar ve çocuklar oluyor. Kadınlar ya fuhuşa zorlanıyor ya da köle gibi satılı-

yorlar. Çocuklar da ucuz iş gücü olarak kullanılıyorlar. Hem de oyun oynanması gereken çağda.

Yıllardır iç içe yaşadığımız kardeş Kürt halkına karşı kirli bir imha ve inkar politikası uygulanıyor. Çocuklar katlediliyor. Kadınların ölü bedenleri soyuluyor. Sokak ortasında, binaların bodrumunda ölü bedenler günlerce bekletiliyor. İsrail'in Filistin halkına yaptığı zulüm karşısında, ya da Suriyeli Kürt bir çocuğun cansız bedeni deniz kıyısına vurduğunda timsah gözyaşları dökenler Kürdistan'da öldürülen, katledilen çocukları terörist ilan edebiliyorlar. İşte bu kadar iki yüzlü bir düzende yaşıyoruz.

Bunların hepsi zenginler daha fazla nasıl zengin olur, yoksullar daha fazla nasıl yoksullaştırılır diye yapıyor. Bu yüzden;

- Daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için,
- Kürt halkına uygulanan imha ve inkar karşı çıkmak için,
- Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı çıkmak için,
- Çarkı bozuk düzene karşı, "yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarını yükseltmek için;

Her günümüz 1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü olsun.

**ÇUKUROVA'DAN
KIZIL BAYRAK OKURU BİR İŞÇİ**

İşsizlik artıyor, sömürü ağırlaşıyor

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Aralık 2015 ve Ocak, Şubat 2016 dönemi işsizlik rakamlarını açıkladı. Geçtiğimiz yılın aynı dönemine göre işsizlik oranı 0,2 puan düşerken, Aralık öncesi döneme kıyasla ise 0,3 puan artışla yüzde 11,1 oldu. "Resmi işsizlik" olarak belirtilen bu rakama göre işsiz sayısı da 3 milyon 290 olarak açıklandı.

DİSK-AR ise resmi işsizlik oranının geçtiğimiz yıla göre düşüş göstermesinin "yasal" düzenlemeden kaynaklandığını açıkladı. Buna göre, işsiz kabul edilen yaklaşık 380 bin kişi, "Toplum Yararına Çalışma Programı" altında güvencesiz bir şekilde "istihdam edilmeye" başlamasıyla "resmi işsizlik" oranında düşüş eğilimine yol açtı. Esasta ise bu çalışanlar, en temel haklarından yoksun, en güvencesiz çalışanlar kapsamında yer alıyor. Bu düşüş etkisi olmasa resmi işsizlik oranının yüzde 11,1 değil; yüzde 12,4 olacağına dikkat çekildi.

Ayrıca, genişletilmiş işsizlik oranının yüzde 18,4, işsiz sayısının da 5 milyon 944 bin kişi olarak gerçekleştiği belirtildi. Bu sayı hesaplanırken, son 4 haftadır iş arama kanallarını kullanmayan ve işe başlamaya hazır olduğu halde işe başlamasa da işsiz sayılmayanlar resmi işsiz sayısına ekleniyor.

Çalışanlar arasında işinden memnun olmayan, geçici işlerde çalışmak zorunda kalanlar, kısa süreli olarak işe girmiş bulunanlar da bu işsiz sayısına dahil edildiğinde ise Türkiye'deki toplam işgücünün yaklaşık yüzde 23,6'sı (7 milyon 603 bin kişi) işsizlik sorunu ile yüz yüze.

Bütün bunların yanı sıra Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı (TEPAV) tarafından yayınlanan İstihdam İzleme Bülteni'nde sigortalı çalışan sayısının Ocak ayında 379 bin kişi azaldığı belirtildi. Buna paralel olarak KOBİ sayısının 30 bin azaldığı belirtilirken, KOBİ'lerdeki çalışan sayısının da 294 bin kişi azaldığı ortaya kondu.

Sigortalı çalışan sayısındaki düşüşün yüzde 78'inin KOBİ'lerdeki bu eğilimlerin sonucunda olduğu belirtilirken bu eğilimlerin nedeni sermaye iktidarının "reform" uygulamalarına ve "asgari ücretteki artışa" bağlandı.

Ankara BDSP temsilcisi ile Ankara 1 Mayıs'ı üzerine konuştuk...

“Yürü üstüne üstüne, tükür yüzüne celladın!”

- 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. Acaba Ankara'da 1 Mayıs nasıl bir atmosferde karşılanıyor?

- Uzunca bir dönemdir içinden geçtiğimiz süreci bir “bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi” olarak tarif ediyoruz. Bugün bu tespitimizin çok daha yakıcı şekilde gündelik yaşamdaki yansımaları ile karşı karşıyayız. Git gide kontrolü kaybeden egemenler her cephede dizginsiz bir saldırganlığın uygulayıcısı durumundalar.

Kürt illerini bir kenara koyarsak batı metropollerinde bu saldırganlığı en fazla hissedilen il durumunda Ankara. Burjuvazinin başkenti olması nedeniyle devletin çok daha pervasız bir saldırganlığı söz konusu.

Tabii bu saldırganlık görüntüde “terör eylemleri” gerekçesinin arkasına saklanıyor. Devletin bilgisi ve onayı dahilinde gerçekleşse de 10 Ekim katliamı ve TAK'ın gerçekleştirdiği iki bombalı eylem sistematik devlet terörünün gerekçesi haline getiriliyor. Reklam panolarına 180 derece görüntü alabilen kameralar yerleştiriliyor. Belediye otobüslerine ses kaydı alabilen kameraların yerleştirilmesi ve bu kameraların anlık olarak polis tarafından izlenebilmesi planlanıyor.

Bu “teknik” önlemlerin ötesinde ise şehirde yaşayan milyonlarca emekçiye bir korku atmosferinin içine çekmiş durumdadır. Özellikle 13 Mart patlamasının ardından yaydıkları korku atmosferi nedeniyle günlerce insanlar sokakta yanı başlarında yürüyen herkese bombacı gözü ile baktılar.

Toplum bu derece korku atmosferinin içine çektikleri bir tabloda ilerici devrimci çalışmaya dönük saldırganlığa da alabildiğine hız vermiş durumdadır. Geçtiğimiz yaz aylarından beri özellikle Kızılay'da siyasal faaliyete yönelik artan tahammülsüzlük, Tuzluca gibi ilerici kimliği ile bilinen emekçi semtlerinde devlet ve sivil faşistler eli ile dönem dönem kuşatmalar yaşanıyor. Keza üniversiteler cephesinde de benzer bir tablo söz konusu.

Tüm bu cephelerden baktığımızda 1 Mayıs'ın gündemleşmesinde ve tartışılmasında geçmiş yıllara oranla bir sınırlılıktan söz edebiliriz. Ancak bu yanıltıcı olmamalı. Sonuçta, 1 Mayıs kendi başına bir gün olmayacak, işçi sınıfı ve ilerici güçlerin biriktirdikleri ile birlikte bu bahsettiğimiz tabloya karşı verdiği yanıt anlamına gelecek.

- Peki, 1 Mayıs'ta bu tabloya anlam-

lı bir yanıt verilebileceğini düşünüyor musunuz?

- Bu şu an için cevap vermesi oldukça zor bir soru. Marx'ın deyişi ile “20 yıla bedel günler”in yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Dolayısıyla önümüzdeki bir haftalık süreçte birçok şey yaşanabilir ve bu sorunun cevabını değiştirebilir. Olumsuz gibi görünen tablonun içinden bir anda beklenmedik bir çıkış yaşanabilir ya da tam tersi. Ancak, biz kendi cephemizden en anlamlı yanıtın verilmesi için bir çabanın içerisindeyiz ve bu çabamızı devam ettireceğiz.

Şu an için görülen tabloda ise zorlu bir 1 Mayıs olacağı açık. Son 6 ay içinde patlayan 3 bomba, devletin özel propagandası ile birlikte ilerici kesimlerde dahi bir moral bozukluğu yaratmış durumda. Ki bunu, bir moral bozukluğundan çok içinden geçtiğimiz dönemi anlayamamak olarak da ifade edebiliriz. Yüzlerce, binlerce kilometre uzakta bombalar patlarken Filistin halkı ya da Kürt halkı yalnız değildir demek kolaydı. Bombalar yanı-

başınıza taşındıkça küçük burjuva bireyciliğinin yansımalarını çok daha net görmeye başlıyorsunuz.

Kuşkusuz, bu tablonun insanlarda yarattığı etkinin ve tedirginliğin farkındayız. Ne var ki bu yaşananlar, içinden geçtiğimiz sürecin doğal bir parçası.

Böylesine bir süreçten geçiyorken bombalardan ya da sömürü düzeninin getirdiği tüm pisliklerden kurtulmanın tek bir yolu var; o da sömürü düzeninin kendisinden kurtulmaktır. Her şeye rağmen inatla hak aramaya, alanlara çıkmaya devam etmektir.

Böylesine bir süreçten geçiyorken bombalardan ya da sömürü düzeninin getirdiği tüm pisliklerden kurtulmanın tek bir yolu var; o da sömürü düzeninin kendisinden kurtulmaktır. Her şeye rağmen inatla hak aramaya, alanlara çıkmaya devam etmektir. Ahmet Arif'in dizeleri ile söyleyecek olursak, üstüne

üstüne yürümek, celladın yüzüne tükürmektir.

Tam da bu nedenle, bu tabloya yanıt vermek için 1 Mayıs çok özel bir önem taşıyor. Her türlü engele rağmen 1 Mayıs'ta en güçlü şekilde alanlarda olunduğu sürece bu tabloya asgari planda bir yanıt verilmiş olacağını düşünüyoruz.

Yani toplumda estirilen gerici rüzgâra karşı birleşik temelde bir yanıt verilme-

si özel bir önem taşıyor. Ancak, elbette ki bu sendikal bürokrasinin yaptığı gibi devletin icazetine sığınmak anlamına gelmiyor. Gerici ablukayı dağıtacak olan birleşik ve devrimci ruhun hâkim olduğu bir 1 Mayıs olacaktır.

- Bu açıdan 1 Mayıs hazırlıkları konusunda yansıyanlar nelerdir?

- Kendisine “1 Mayıs Tertip Komitesi” misyonunu biçen sendikal bürokrasi halen kamuoyuna 1 Mayıs'ın nerede ve nasıl kutlanacağına ilişkin bir açıklama yapmış değil. Devlet ise Sıhhiye Meydanı'nı yasaklamış ve bu komitenin Sıhhiye başvurusunu reddetmiş durumda.

DİSK-KESK-TTB-TMMOB dördlüsü bu yıl—en azından şimdilik—yanlarına Türk-İş Ankara Şubeler Platformu'nu da almışlar. Türk-İş Ankara Şubeler Platformu, Türk-İş'in merkezi Çanakkale kararına rağmen Ankara'da olacağını söylüyor. Bu birleşik 1 Mayıs açısından anlamlı olmakla birlikte, malum dördlünün, asıl olarak da Ankara'da bu kast içinde yer tutan reformizmin devletin icazetine sığınmasının gerekçesi haline getiriliyor.

Ankara'da, sendika bürokratlarının tabanlarının ve hatta şube yöneticilerinin bile haberi olmayan ön toplantıları saymazsak ilk 1 Mayıs toplantısı 15 Nisan'da gerçekleşti. Bizim de içinde olduğumuz birçok ilerici devrimci siyaset bu

toplantıda Sıhhiye kararının hızla deklare edilmesi gerekliliğini vurgulamış olmasına karşın "Tertip Komitesi" bu çağrılara kulak tıkadı ve Sıhhiye ısrarının "milletvekillerinin vali ile görüşmesi" yoluyla devam ettirileceğini ifade etti. Arada geçen sürede bu açıdan da bir mesafe alınmış değil. Dahası bürokratik görüşmeler sona ermediği için –siz buna devletin oyalama girişimleri devam ettiği için de diyebilirsiniz- başka herhangi bir adım da atmıyorlar. Devletin icazetine sığınmayan bir 1 Mayıs'ı kitlelerden kopukluk olarak gören sendikal bürokrasi ve onun içinde yer tutan reformizm, 1 Mayıs'a sayılı günler kala halen kendi tabanına bile 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağına ilişkin bir şey söyleyemiyor.

Söz konusu olan birleşik bir 1 Mayıs ise, bu sadece herkesin, her kurumun aynı alanda olması anlamına gelmiyor. Aynı şekilde 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde ve hazırlığında da ortak bir tutum ve davranış çizgisi içerisinde olabilmek anlamına geliyor. Her dönemin ihtiyacı olan bu hazırlık biçimi, özellikle içinden geçtiğimiz dönemde özel bir ihtiyaçtı. Ancak, haftalardır yaşananlara baktığımızda sendikal bürokrasinin ve bu kastaşmış yapının içinde yer tutan reformizmin klasik tutumu ile devam ettiğini görüyoruz.

Burada sendikal bürokrasiden de öte reformizm gerçeğine –somutta ise-EMEP reformizmine değinmekte fayda var. Zira, bırakalım ilerici ve devrimci kurumlarla ortak iş yapmayı, birçok sendikanın tabanının şu an için 1 Mayıs tablosuna dair bir fikri bile bulunmuyor. Hatta kimi sendikaların şube yöneticilerinin dahi gelişmelerden bihaber olduğunu görmüş olduk. Sendikaların başına çöreklenmiş 3-5 kişi aracılığı ile reformizm kendi bildiğini okuma noktasında ısrar ediyor. Türk-İş Ankara Şubeler Platformu'nu için içine katınca "Birleşik 1 Mayıs'ın" hayat bulduğunu iddia eden bu algı, binlerce işçi ve emekçiye 1 Mayıs konusunda halen net bir şey söyleyemiyor.

- Bu açıdan BDSP'nin tutumu nedir?

- Özellikle Nisan ayının başından itibaren sendikaların tabanından doğru sürece müdahale açısından belli çabalarımız oldu. Ancak bu müdahale çabalarının kapalı kapılar ardındaki gelişmelere müdahale konusunda yetersiz kaldığı açık.

Bunun dışında ilerici devrimci güçlerle daha önce 1 Mayıs sürecine ortak müdahale biçimleri oluşturulabiliyordu. Ancak son yıllarda sol içinde yaşanan saf-laşmalar ile birlikte bunun imkânları da iyice zayıflamış, hatta büyük ölçüde ortadan kalkmış oldu. Yine bu süreç içinde gördük ki, sendikalarda yer tutan ilerici devrimci güçlerin de geçtiğimiz günlerde yaşanan ilk toplantıya kadar 1 Mayıs tablosu hakkında ne yazık ki bir fikri bulunmuyordu. Ayrıca sol hareket içinde Kürt hareketi eksenli yaşanan kutuplaş-

ma ve bizim kendimizi politik olarak ifade ettiğimiz zeminlerin farklılığı da bizim payımıza ortak hareket etme zeminlerini zorlayan bir diğer faktör oluyor.

Buna rağmen 1 Mayıs'a devrimci müdahale açısından yapılması gerekenler ve yapılacaklar bulunuyor.

Her şeyden önce kitlesel ve birleşik bir 1 Mayıs için seferberliğimize devam edeceğiz. İşçi sınıfının, somutta da Metal Fırtınası'nın Ankara'daki temsilcilerinin mücadele ruhunu alana taşımaya çalışacağız.

Bununla birlikte devletin icazetine sığınmayan bir 1 Mayıs için çabalayacağız. Sendika bürokratlarının kendisine de ifade ettiğimiz gibi devletin engelleme girişimlerine rağmen Sıhhiye 1 Mayıs'ında ısrarcıyız. Kaldı ki, Ankara 1 Mayıs'ının gerçek alanı, bırakalım Tandoğan ya da Kolej Meydanı'nı, Sıhhiye bile değil Kızılay Meydanı'dır. Haziran Direnişi'nin ardından 2014 1 Mayıs'ında sendikal bürokrasinin gerici barikatına rağmen bu adım atılmış, ancak yine aynı barikat nedeni ile bu tutum genelleştirilemediği için 2015'te 1 Mayıs yeniden Sıhhiye Meydanı'nda kutlanmıştı. Yani hareketin bu yönde gelişimini baltalayan bir kez daha bizzat sendikal bürokrasinin ve reformizmin kendisi olmuştu. Bu nedenle sendikal bürokrasi ve reformizm ile kavgamızı son ana kadar devam ettireceğiz.

Ancak içinden geçtiğimiz süreçte ortak 1 Mayıs'ın önemini ifade ettiğimiz için şu anda bu tutumumuzu ayrı bir çağrıya dönüştürmeyeceğiz.

Herhangi bir olağanüstü gelişme veya devletin 1 Mayıs'ı bütünüyle yasaklama girişimleri olursa bu yasaklamaları tanımayacağımızı şimdiden söyleyebiliriz. İçinden geçtiğimiz sürece uygun bir taktik esneklikle birlikte bu tabloya en uygun yanıtı vereceğiz.

- Son olarak Ankaralı işçi ve emekçilere 1 Mayıs için çağrınız nedir?

- Ankaralı işçi ve emekçileri sömürücü zorbaların üstüne üstüne yürümeye, cellatların yüzüne tükürmeye çağırıyoruz. İşyerlerinde derinleşen sömürüye, hak gasplarına, toplumu cendere altına alan gerici ve faşist baskılara, kardeş Kürt halkına uygulanan zulme karşı alanlarda olmaya çağırıyoruz. Egemenlerin kendi sefil çıkarları için milyonları içine sürüklediği savaş bataklığına karşı kendi sınıf savaşımını yükseltelim diyoruz. Bombalarını da sömürü düzenleri ile birlikte tarihin çöplüğüne gönderelim, "Ya barbarlık ya sosyalizm" bilinci ile "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarı altında birleşelim. Ankara'nın başta Türk ve Kürt halkı olmak üzere çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerine, kadınlarına ve gençliğine çağrımız budur. Kapitalist emperyalist barbarlığa karşı 1 Mayıs alanlarında sosyalizm bayrağını dalgalandırma çağrısıdır.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

"Hırsızlar üst arattırıyor!"

Merhaba arkadaşlar,

Ben Tuzla Deri Organize Sanayi'de çalışan bir metal işçisiyim. Çalıştığım fabrikada bir dizi sorun yaşıyoruz. Bunlardan birisi de ücret sorunu. Ocak ayında asgari ücrete yapılan zamdan sonra bizim gibi asgari ücretin biraz üzerinde çalışan işçilerin zamlarının belirleneceği söylenmişti. Yapılan zam ise enflasyon oranında % 8'lik göstermelik bir artış oldu sadece.

Buna karşı çalıştığım pres bölümünde arkadaşlarımla birlikte zam için topluca konuşmaya karar verdik, yönetime çıktık. Topluca geldik ama bizi tek tek odaya alıp konuştular.

Zam talebimize karşılık ise, asgari ücrete zam yalanıyla elimizden aldıkları Asgari Geçim İndirimi'miz oldu. Bize lütfmuş gibi AGİ'yi vereceklerini söylediler. Bizim olanı alıp bize satmaya çalışıyorlar anlayacağınız. Yakında sadece karın tokluğuna çalıştırıp maaşımızı da hiç ederler.

Fabrikadaki diğer bir sorun ise çıkış saatlerinde üst araması yapmaları. Patronlara yakın işçiler polis rolüne bür-

nüp herkesin üstünü arıyor. Aramanın neden yapıldığını sordum, rutin bir uygulama dediler. Ben de bu onursuz davranış karşısında üstümü aratmayarak tepki gösterdim, işten çıkarmakla tehdit ettiler.

Hem Asgari Geçim İndirimi'miz hem de zam hakkımızı hiç edip ceplerine dolduran patronlar üstüne bir de böyle aşağılıkça bizi hırsız yerine koyup üstümüzü arattırıyorlar. Hem de işçi arkadaşlarımıza.

Erdem erdemsizlik olmuş, hırsızlar üst arattırıyor. Emek verenler aklıktan ölüyor. Bizim fabrikamız organizenin içinde bir metal fabrikası ama tüm dünyanın da bir aynası. O zaman emek verip de aklıktan ölmek, her şey elimizden geçerken hırsız muamelesi görmek istemiyorsak işçiler olarak yan yana gelelim.

Ben fabrikamdan başlıyorum. Yaklaşan 1 Mayıs'a hazırlıklar başta olmak üzere, işçi arkadaşlarımı kendi fabrikalarında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyorum.

TUZLA DERİ ORGANİZE'DEN BİR İŞÇİ

1 Mayıs'a doğru

"8 saat iş, 8 saat uyku, 8 saat canımız ne isterse!" diyordu 1 Mayıs'ın kıvılcımını çakan Amerikalı işçiler. Sermayenin can damarlarından birine, iş saatinin uzunluğuna saldırıyorlardı. Ve bu sadece dar ekonomist bir söylem olarak da kalmadı. Beyaz işçilerle beraber siyahi işçiler de sermayeye karşı direniş saflarındaydı. O dönemin ABD'sinde siyahi işçilerin değil bir şey istemek, ulusal parklara girmesi bile yasaktı. İşçilerin birliği, kardeşleştiriyordu halkları. Binlerce beyaz ve siyah işçi omuz omuza direnerek yarattı 1 Mayıs'ı.

*

Türkiye'de ise 1 Mayıs kutlamalarının Cumhuriyet'ten de eski bir tarihi var. İlk 1 Mayıs buluşması 1912'de İstanbul'da gerçekleşiyor. Daha sonraki yıllarda siyasal konjonktüre göre değişim seyri olan 1 Mayıs'lar var. Ama genel itibari ile baskı ve yasaklamalarla engellenmeye çalışılıyor. '60'lı ve '70'li yıllarda işçi sınıfının giderek devrimci şiarlarla alanlara çıktığını, militanlaştığını görüyoruz. Ki 1977 1 Mayıs'ı gelişen siyasal sınıf hareketine karşı gerçekleştirilen ve 37 kişinin şehit düştüğü bir katliama sahne oluyor. Çok değil, 3 yıl sonra da '80 askeri darbesiyle işçi-emekçilerin yıllarca süren mücadelelerle kazanmış olduğu haklar cunta yönetimi altında bir çırpıda gasp ediliyor. Darbe sonrası, 24 Ocak kararları ile işçi sınıfının ne kadar kazanımı varsa hepsi budanıyor.

Dünya işçi sınıfı tarihini bir kenara bırakıp sadece Türkiye işçi sınıfı tarihi üzerinden bile şu sonuca ulaşmak çok kolaydır; işçi sınıfı kazanımlarını kesin zaferle, yani sosyalist devrimle garantiye almadığı sürece ne kadar ileri sosyal ve siyasal haklara sahip olursa olsun her an, yılların mücadelesiyle kazandığını bir çırpıda kaybetmekle yüz yüzedir. Bu durum dünya işçi-emekçileri için de geçerlidir. Özellikle Avrupa'da 1917 Sosyalist Ekim Devrimi'nin etkisiyle ve bu etkinin tesirinde gelişen dönemin işçi sınıfı hareketlerinin kazanımlarıyla sosyal ve siyasal haklar görece ileri bir noktadadır. Ancak Sovyetler'in yıkılışından beri Avrupa sermaye devletleri işçi sınıfına sürekli saldırıdır. Bugün Avrupa'da gerçekleşen birçok işçi eylemi "kazanılmış hakların geri alınması" gündemi üzerinden şekillenmektedir. Bu hakların nasıl korunacağı, nasıl daha ileri kazanımların elde edileceğinin cevabı mücadeledir. Ama kesin zafer için tek yol sosyalist devrimdir. Bugün için Avrupa işçi sınıfı sermayenin saldırıları karşısında sözde sosyalist,

özünde burjuva-liberal partilere oy vererek şansını deniyor. Fransa'dan ABD'ye, İspanya'dan Yunanistan'a sözde sosyalist başkan ve hükümet adayları bizzat uluslararası sermaye güçleri tarafından, işçi sınıfının mücadele olanaklarını kısıtlamak amacıyla ön plana çıkartılıyor. Bu en basit ifadeyle iki anlam içerir;

1- Avrupa ve ABD'de (Latin Amerika'yı da ekleyebiliriz) işçi sınıfı ve ezilen geniş yığınlar içinde bunalım artmaktadır. Burjuvazi kendi düzen solunu ön plana çıkartarak kitlelerin devrimci gelişimini engelleme çabasındadır.

2- Avrupa ve ABD'de (Latin Amerika da eklenebilir) devrimci sosyalist hareketler süreci karşılayamamaktadır.

Ama şunu da unutmamak gerekir; yeni bir sınıf-kitle hareketi geliştiren mücadelelere katılacak olanlar önce en kolay yolları denerler. Ve bu yollar kolaylığıyla doğru orantılı olarak düzen içi denemelerdir. O yüzden, bu dönem için işçi sınıfının çoğunluğunun düzen içi sol partilere oy atarak bir şeyleri değiştirebileceğine inanması doğaldır. Pankartlarına çoğunlukla ekonomik talepler yazması, eylemlerin pasif direnişler çizgisinde seyretmesi olağandır. 1905'te Rus işçileri de Çar'ın karşısına "Yüce Çar" diyerek çıkmıştı. Rus işçileri üzerlerine Çar'ın kurşunları yağdığı anda anladılar "ellerinde şapkalılarıyla hükümetlerden bir şey alınamayacağını." Bugün ABD'de "demokrasi baharı" eylemleri adıyla binlerce kişi sokaklara çıkıyor. Fransa'da "esnek çalışma" yasa tasarısına karşı on binlerce Fransız işçi-emekçisi, genci sokaklara dökülüyor. Burjuva medya her ne kadar gençleri, absürt şiarları, polislerle yaşanan çatışmaları ön plana çıkartsa

da gerçeklik işçi sınıfının mücadele bayrağını yükselttiğine işaret ediyor. Ve hiç de rastlantı olmayan bir durum var ortada. Sermayenin tekeli kimliğinin gereği olarak saldırılar küreselleşiyor. Bugün "esnek çalışma" yasa tasarısı Türkiye de dahil birçok Avrupa devletinin gündeminde. Sermayenin çıkarları ve saldırıları uluslararası olduğu düzeyde ona karşı gelişen sınıf hareketi de uluslararası olacaktır. Bu yönüyle 8 Mart ve 1 Mayıs gibi işçi-emekçilerin uluslararası birlik ve mücadele günleri son derece önemlidir.

Türkiye'de 1 Mayıs hakkında bir şeyler söylenecekse elbette 1977 1 Mayıs'ı çok özel bir yerdedir. Ancak yakın dönem için 1 Mayıs'tan bahsedeceksek 2013 1 Mayıs'ının da çok özel politik anlamlar içerdiğini söyleyebiliriz. '77 1 Mayıs'ından beri Taksim, 1 Mayıs'ta işçi-emekçilere kapatılıyordu. Uzun mücadelelerin ardından '77'den sonra ilk kez yasak zinciri kırıldı ve 2010 yılında Taksim 1 Mayıs alanı kazanıldı. 2010 yılını izleyen 2011 ve 2012 yıllarında Taksim 1 Mayıs alanı sayıları 1 milyonu bulan işçi-emekçi yığınlarını ağırladı. Taksim 1 Mayıs alanının kazanılması işçi sınıfı açısından büyük bir moral değer yaratarak dünyanın en çok katılım sağlanan 1 Mayıs gösterileri arasına girdi. 2010 yılına kadar birçok reformist-sendikal çevre Taksim'de ısrar edenleri "alan fetişisti" olarak suçluyordu. 1 Mayıs gösterileri için İstanbul'un başka noktalarını buluşma alanı olarak gösteriyordu. Ancak Taksim 1 Mayıs'ı kazanıldığında görüldü ki Taksim sadece bir alan değildir. Taksim, burjuvaziyle işçi sınıfı arasında tarihsel bir mevzidir. Taksim'den vazgeçmek bu mevziyi terk etmektir.

Taksim 1 Mayıs'larının görkemi sermaye düzenini korkutmuş olacak ki, 2013 1 Mayıs'ında Taksim tekrar yasaklandı. Hatta sadece 1 Mayıs'lara değil her türden basın açıklaması, yürüyüş ve mitinge kapatıldı. Bu sermaye düzeninin Taksim'den duyduğu korkunun ifadesiydi. 2013 1 Mayıs'ında işçi-emekçiler yasakları dinlemeyerek Taksim'e akın ettiler. Polisler yaşanan çatışmalarda yüzlerce kişi yaralandı ve gözaltına alındı. Belki Taksim'e girilemedi ama bir irade konu ortaya. Öyle ki 1 Mayıs'tan sonra da 31 Mayıs'a kadar birçok çatışmaya sahne oldu Taksim. 31 Mayıs 2013 günü bütün Türkiye'yi sarsacak olan Haziran Direnişi'ne sahne oldu bu alan. Haziran direnişçileri hem Gezi Parkı'nı hem de Taksim'i kazandılar. 2013 1 Mayıs'ı ile Haziran Direnişi arasında politik-moral bağlar vardır. Her ikisi de sermaye düzeninin yasak zincirlerini parçalamayı önüne koymuştur. Denilebilir ki; 2013 1 Mayıs'ı, Haziran depreminin öncü sarsıntısıdır.

Önümüzde 2016 1 Mayıs'ı var. Biz bu 1 Mayıs'a hazırlanırken keşfimizde 2013 1 Mayıs direnişinin, Haziran Direnişi'nin, Greif işgalinin, Metal Fırtınası'nın, Kürt halkının direnişlerinin ve dünyanın dört bir yanında sokaklara çıkan işçi-emekçilerin moral değerlerini taşıyoruz.

Görünen o ki; 2016 1 Mayıs'ı, içinde bulunduğumuz bunalımlar, krizler, savaşlar ve devrimler döneminde işçi sınıfının mücadelesini daha ileri sıçratacak olan bir öneme sahip olacaktır.

TUTSAK DGB'Lİ EZGİN BOYRAZ

14 Nisan 2016

Devrimci 1 Mayıs hazırlıkları

Sınıf devrimcileri devrimci 1 Mayıs için hazırlıklarını sürdürüyor. İşçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara, mücadeleyi büyütme çağırıyor.

İZMİR

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) imzalı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a" ve "Kölelik düzenine karşı 1 Mayıs'a" şiarlı afişler Gazimir, Karabağlar, Buca (Tınaztepe-Şirinyer), Konak, Hatay Üçyol, Alsancak, Bayraklı, Sohukkuyu'ya yaygın bir şekilde yapıldı. Ayrıca Çiğli'de BDSP'nin 1 Mayıs bildirimleri işçi ve emekçilere ulaştırılırken gündemler üzerine sohbetler edildi.

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) de **Dokuz Eylül Üniversitesi** Yabancı Diller Yüksekokulu ve Edebiyat Fakültesi'nde 1 Mayıs çağrısını öğrencilere ulaştırdı. 1 Mayıs stickerları kullanılarak tüm gençliği 1 Mayıs'a çağıran DGB'liler, gençlerle bire bir sohbetler gerçekleştirerek 1 Mayıs pikniğinin çağrısını yaptı.

İSTANBUL

Esenyurt'ta ise BDSP'nin 1 Mayıs çağrıları hafta boyunca afiş, bildiri ve davetiye dağıtımıyla sürdü. 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde düzenlenecek 1 Mayıs etkinliğinin çağrı afişleri Kuruçeşme Mahallesi, Kıraç Sanayii içine yapıldı. Sonraki günlerde Depo, Saadetdere Mahallesi ve Avcılar Belediye Stadı etrafına; Yeşilkent Mahallesi, Bereket Pastanesi ve Yeşilcami Köprüsü'ne de etkinlik afişleri asıldı. 1 Mayıs çağrısı Tabela Durağı'nda sabah saatlerinde bildiri dağıtımıyla devam etti.

DEV TEKSTİL tarafından da "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a!" şiarlı şablonlarla **Esenyurt** Meydanı çevresinin birçok yerine yazılımlar yapıldı.

17 Nisan'da GOP, Rami, Elmabahçesi, Karadeniz Mahallesi, Şahintepe, Altınşehir, Bakırköy, Bahçelievler, Yenibosna Kuleli ve Zafer Mahallesi'nde BDSP imzalı

"İşçilerin birliği halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a!" ve "Kölelik düzenine karşı 1 Mayıs'a!" şiarlı afişler yapıldı.

ANKARA

1 Mayıs'a hazırlık kapsamında işçi Kültür Evi piknik düzenledi. Piknikte 1 Mayıs'a katılmanın güncel önemi üzerinden sohbet edilirken birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs çağrısı yapıldı.

BDSP imzalı afişler **Mamak**'ta yaygın bir şekilde yapılırken 1 Mayıs bildirimleri de işçi servis noktalarında kullanıldı.

18 Nisan'da **Sihhiye**'de, 1 Mayıs'a çağrı bildirisini, tekstil işçilerinin bulunduğu servis noktalarında dağıtıldı. Dağıtım sırasında yapılan sohbetlerde, işçi ve emekçiler kaygı ve korkularını dile getirirken DEV TEKSTİL çalışanları 1 Mayıs'ın önemine vurgu yaparak alanlarda olmanın hiçbir güç tarafından engellenemeyeceğini söyledi.

yeceğini söyledi.

DEV TEKSTİL'in bildiri ve pulları da tekstil atölyelerinin bulunduğu yerlerde ve tekstil işçilerinin servis güzergahlarında kullanıldı.

17 Nisan'da Sincan'da açılan standda kiralık işçiliğe karşı imzalar toplandı. Birçok işçiyle sohbet edilen standda işçilerin kiralık işçilik yasaının zararlarından genel olarak habersiz olduğu gözlemlendi.

Ankara İşçi Bülteni GREV ise Vatan Caddesi'nde ve Man, Erkunt, Türk Traktör işçilerinin kullandığı noktalarda dağıtıldı.

Ayrıca BDSP imzalı, 1 Mayıs gündemli afişler ve yazılımlar **Sincan**'da, **Batıkent**'te ve **OSTİM**'de yapıldı. Sincan'da yapılan yazılımların ve afişlerin polis tarafından kısa süre içinde kapatıldığı ve söküldüğü gözlemlendi.

Öte yandan, 15 Nisan günü iş çıkışında ODTÜ işçilerine GREV gazetesi ulaştırıldı. İşçilerin gazete dağıtımına tepkisi olumlu olurken, kiralık işçilik yasa ve 1 Mayıs üzerine sohbet edildi.

ÇORLU

Çorlu'nun işçi ve emekçi semtlerinde BDSP imzalı bildirimlerin dağıtımının yanı sıra yazılımlarla işçi ve emekçiler 1 Mayıs'a çağrıldı.

MERSİN

Mersin'de 18 Nisan günü işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı Karaduvar ve Halkkent mahallelerinde BDSP'nin 1 Mayıs bildirisini dağıtılarak, işçi ve emekçilerle sohbet edilirken sınıf devrimcilerinin faaliyeti ilgiyle karşılandı. Pozcu ve Çarşı alanlarında ise 1 Mayıs çağrılı afişler yapıldı.

Kartal'da 1 Mayıs faaliyetine polis saldırısı

Sınıf devrimcileri, 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında 17 Nisan'da İstanbul Kartal'da stand açtı. Kızıl Bayrak satışı, 1 Mayıs bildirimlerinin dağıtımı ve Meslek Liseli Buluşması'na çağrı yapan sınıf devrimcileri polis saldırısıyla karşılaştı.

İlk saldırısında sınıf devrimcilerini gözaltına alamayan polis, ikinci kez saldırarak 7 sınıf devrimcisini gözaltına

aldı. Sınıf devrimcilerinden biri, aynı gün götürüldüğü Çocuk Şube'den serbest bırakıldı.

Sınıf devrimcileri, 18 Nisan'da yapılan sağlık kontrolünün ardından adliyeye getirildiler. Sağlık kontrolü sırasında iki kadın sınıf devrimcisi polis tarafından darp edildi. Sınıf devrimcileri savcılık işlemlerinin ardından serbest bırakıldılar.

Sınıf devrimcileri savcılığa çıkarıldığı sırada, adliye önünde eylem yapan BDSP'liler sermaye devletinin 1 Mayıs tahammülsüzlüğünü, sosyal yıkım saldırılarını, Kürdistan ve Ortadoğu'da yürütülen kirli savaş ve saldırganlık politikalarını teşhir ettiler.

Faşist baskı ve terörün devrimci mücadeleyi engelleyemeyeceğini, sınıfın devrimci baharını yaratmak için 1 Mayıs faaliyetlerinin devam edeceğini vurguladılar.

“Alışan’a sendika gelene kadar mücadele edeceğiz!”

Alışan Lojistik’te işten atılan işçiler, örgütlenme faaliyeti ve işten atılma süreci üzerine gazetemize konuştu.

- Alışan Lojistik’te yaşadığınız süreci anlatır mısınız?

- Yaklaşık 4 aydır Alışan Lojistik’te sendikal faaliyetler yürütüyoruz, Liman-İş Sendikası bünyesinde. İşkolumuza bağlı olan sendikaların hepsini araştırdık en güçlü mücadele eden ve işçisine en çok sahip çıkan sendika olarak Liman-İş’i gördüğümüz için 5-6 arkadaş üye olduk. Ve Ankara’dan genel merkez yöneticilerini arayarak çağırdık buraya. Genel merkez yöneticileriyle görüşüp bir komite kurduk. Komitede bulunan arkadaşlar sendikal faaliyetleri yürütmeye devam etti. Daha sonra işveren temsilcilerinin ve işverenin bunu öğrenmesi sonucunda üye olan arkadaşlarımızdan istifa edenler oldu.

İşveren temsilcisi tehditte bulundu. “Herkesin e-devlet şifresini kontrol edeceğim, haberiniz olsun” dendi. Dediğim gibi istifa edenler bu tehditten sonra etti. Geri kalan kişiler de istifa etmeyip, mücadeleye devam ediyorlardı. Bu insanlardan bir kısmı zaten komitemizde olan insanlardı. İşten atılanlar arasında komitede olan arkadaşlarımız vardı. Komitede olup da çalışan arkadaşlarımız da var. Şu an örgütlenme çalışmalarımız devam ediyor. Sayıyı arttırmaya devam ediyoruz. Sendikal faaliyetlerimiz devam ediyor sendika ve sivil toplum kuruluşlarının desteğiyle. Böyle, mücadelemize devam edeceğiz.

- İçerideki durum üzerine neler söylemek istersiniz?

- İçerideki arkadaşlarımızla hala görüşüyoruz. Her gün görüşüyoruz, dün de görüştük, önceki gün de görüştük. Bizlerin orada, içeride korkan insanlara, te-

reddütte olan insanlara güven vermemiz gerekiyor. İçerideki insanlarımıza, sendikalı olan insanlarımıza, tereddüt eden insanlara bu güveni vermek için kendi çapımızda faaliyetlerde bulunuyoruz tabi.

- Patronun tutumu nasıldı?

- İşten atıyor, sendikalı olduğunu bildiği, şüphelendiği herkesi işten atıyor. Kimi öğrenirse öğrensin işten atacak.

Alışan Lojistik tarihinde her zaman böyle şeyler yapmıştır. 3 kişi sendikalı olsun hemen yanına çağırıp, tazminatlarını verip göndermiştir. Bizi tazminatsız gönderdi. Bizim vazgeçmeyeceğimizi de biliyordu. Biz zaten çeşitli uyarılarına rağmen hiçbir zaman vazgeçmedik. Her zaman sendikal faaliyetler yürüteceğimizi, onlar öğrense bile tabi... Zaten gizli gizli yürütüyorduk. Öğrendikten sonra da devam edeceğimizi söyledik. Her zaman da devam ediyoruz. İşten çıkarılmamıza rağmen...

- Bundan sonra nasıl adımlar atacaksınız?

- Bundan sonra sendikal faaliyetlere devam edeceğiz. Gerekirse işkolumuzda olan, gözüken bütün arkadaşlarımızın evlerine gideceğiz. Sendika yardımıyla afişler asılacak tekrar. Gerekirse miting, eylem planı olacak. Böyle şeyler de düşünüyoruz. Ama tam olarak ne yapacağımızı kendi aramızda hala tartışıyoruz. Nasıl bir şey yapabiliriz diye. Ne yapacağımıza kendi aramızda karar verdikten sonra içerideki arkadaşlarımızla birlikte her adımı atacağız tabi ki. Ve Alışan’a sendika gelene kadar da mücadele edeceğiz.

- Patronun örgütlenme sürecini engellemek için ne gibi girişimleri oldu?

- Beni çağırdılar. Diğer şüphelendikleri arkadaşlarımızı çağırdı. “Sendikalı olma” dedi. Sonra başka arkadaşlarımızı çağırdılar. Şöyle tekliflerde bulundu: “Zam oranını düzeltelim. Arkadaşın senin adını verdi. Sen de bu işten kurtulmak istiyorsan arkadaşının adını ver. Kimler sendikalı söyle.” Sürekli böyle

şeyler söyledi. Bana da söyledi. “Sen bu işlere karışma. Avukatlık yapma. Avukat-san git hukuk bürosunda çalış. İnsanların haklarını savunmaktan vazgeç. İstiyorsan hiç çalışma biz sana maaşını verelim. Sana mesai yazalım. Ama karışma böyle şeylere. Senden rica ediyorum.” Böyle şeyler söyledi. Her zaman söyleyecekler. İçerideki arkadaşlara da söyleyecekler. Mücadeleye devam edenleri de işten atacaklar zaten. Bunun bilincindeyiz.

- 1 Mayıs’ın ön günlerindeyiz. İşçi arkadaşlara neler söylemek istersiniz?

- 1 Mayıs bütün dünya işçi ve emekçilerinin bayramı. Biz de işçiler olarak, işçi arkadaşlarımıza her zaman her yerde destek vereceğiz. Tabii ki işçi bayramına katılacağız. Alışan’daki arkadaşlarımız da katılacaklar bizimle beraber. Planımızı yapıp ona göre diğer işçi ve emekçi arkadaşlarımızla beraber 1 Mayıs’ta alanlarda olacağız.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Alışan Lojistik’te örgütlenme ve işten atma

Türkiye’de toplam 22 deposu olan ve Gebze’de de faaliyet gösteren Alışan Lojistik’te işçiler çalışma koşullarının iyileşmesi, ücretler ve sosyal haklar için Liman-İş Sendikası’nda örgütlendiler.

Örgütlenme sürecinin açığa çıkmasının ardından patron işçilere yönelik baskıları yoğunlaştırdı. İlk etapta örgütlenme sürecini yürüttüklerinden şüphelendikleri işçileri yanına ayrı ayrı çağırıp e-devlet şifrelerini alarak sendikaya üye olup olmadığına bakacağı ve işten atacağı tehditlerini savurdu.

Artan baskılara karşı açıklama yapan Liman-İş Sendikası baskıların son bulmasını istedi. Daha önce de uyarıda bulunduğu belirten Liman-İş, hukuka aykırı davranıldığını ve sendikalı olmanın anayasal bir hak olduğunu belirterek örgütlenmenin devam edeceğini, baskıların son bulması gerektiğini ifade etti.

Baskılara rağmen örgütlenme çalışmalarının sürdüğü Alışan Lojistik’te toplam 6 işçi işten atıldı. İlk olarak, içlerinde sözleşmeli olan işçilerin de olduğu 4 işçi işten atılırken, devamında 2 işçi daha

işten atıldı. İşten atılan işçiler işe iade davası açtılar.

Sendikal örgütlenme nedeniyle yaşanan işten atmaların ardından Kocaeli’de bulunan Liman-İş Sendikası şube binasında basın açıklaması gerçekleştirildi.

ATILAN İŞÇİ KARAKOLA GÖTÜRÜLDÜ

İşten atmaların ardından işçilerin örgütlenme çalışmaları sürüyor. İçeride işçileri yoğun baskı altına alan Alışan Lojistik yönetimi dışarıda da işçilere göz

açtırmamaya, baskı altına almaya çalışıyor.

Atılan işçiler afiş çalışması yaparak işçilere sendikal olma çağrısı yaptı. Afişler yapıldıktan hemen sonra fabrikadan çıkan müdürlerin anında afişleri söktüğü işçiler tarafından gözlemlendi.

Sonraki gün fabrikanın etrafında dolandığı gerekçesiyle bir işçi karakola götürüldü. Müdürlerden biri atılan işçinin yanına gelerek “burada fotoğraf çekiyorsun” deyip karakolu arayarak “Ben tuttum, gelin alın” ifadelerini kullandı. Karakola götürülen işçi ve müdür birbirinden şikâyetçi oldu.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Sömürü ve kölelik düzeni yıkılmadan işçi ve emekçilere iyi bir yaşam yok!

Metal fırtınanın geri çekilmesi ile beraber fabrikalarda patron ve sendika bürokratlarının iş birliği ile baskılar daha da artmakta. Metal işçilerinin ayağa kalkışından ders çıkaran ihanetçi çete ve patronlar işi daha sıkı tutuyorlar. Gün boyunca işçilere yoğun bir biçimde baskı uygulanıyor.

Böylece yaşanan sömürüye karşı işçilerin ayağa kalkması önden engellemeye çalışıyorlar. Bu baskıların bir örneği de B/S/H'ta yaşanmakta. İnsana ve doğaya verdiği değerle övünen bu asalak sömürücüler, baskı yolu ile işçileri kimliksizleştirme istiyorlar. Yanı sıra B/S/H yönetimi ve sendika işten çıkarmalara önden hazırlık yapmaktalar. Bunun için çalışma ortamında veya molalarda sudan sebeplerle işçilere tutanaklar imzalatılmaya çalışılıyor. Ne demek oluyor bu; 3 tutanak tazminatsız fesih demek. Yok iş güvenliğini ihlal ettin, işe geç geldin, erken çıktın, yok yanlış yerden yürüdü, eldivenini gözlüğünü takmadın vs... Sonuç tazminatsız kapı önüne konmak. Patronlar için hedefte olan şudur; eşit ücret, eşit kölelik. Herkesin aynı ücreti aldığı ve herkesin de eşit şekilde posasının çıkarıldığı bir sömürü sistemi. İşçilerin eski-yeni ayrımı yaparak, kıdem farkı gözeterek bir birini yemesini istiyorlar. Kendileri ise birlikte bir sınıf olarak hareket ediyorlar.

Metal fırtına sürecinde satılmış alçak sürüsü Türk Metal'e ve MESS'in sömürü düzenine karşı tepkiler ortaya konuldu. Sadece ücret iyileştirmesine ve sendikanın demokratikleşmesine dayalı sınırlı

taleplerle ileriye çıkıldı. İş durdurma, yavaşlatma eylemleri ve fiili grevler yapıldı. Tepeden tırnağa örgütlü olan metal patronlarının sömürü düzenini sarstık. Ama devirmeyen darbe güçlendirir denkleminde olduğu gibi, metal patronları saltanatlarını, ihanetçi sendikanın da yardımıyla güçlendirmeye devam etmekte. Hareketin geri çekilmesi ve sürecin durulması ile metal patronları ve Türk Metal şebekesi örgütlü oldukları fabrikalarda işçi üzerinde baskıyı yoğunlaştırıyorlar. Artık dayanılmaz noktaya gelen bu baskı sonucu eski işçileri tazminatlı ya da tazminatsız işten atmanın hesabını yapıyorlar. Öncelikli olarak da fabrikalarda sivrilene, sözünü esirgemeyen onurlu işçi-

ler var. Bedeli maddi anlamda ne olursa olsun tüm fabrikalarda bu işçiler bir bir temizlenecek. Çünkü metal patronları dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyor.

Görünen o ki, yaşanan eylemli süreçlerden metal patronları kendi adlarına gereken dersi çıkarmış ve ona uygun hareket ediyorlar. İşçiyi ağır çalışma koşulları altında baskı ve denetimle hareketsiz ve edilgen bırakıyorlar. Düşünemez, sorgulayamaz, itiraz edemez hale getiriyorlar. Müdür, amir, posta başı sürekli tepemizde her hareketimiz izleniyor. Peki biz işçiler olarak ne yapacağız? Bu baskıya zora karşı nasıl bir tutum geliştireceğiz? Bu sömürü ve baskı düzenine nasıl dur diyeceğiz? Bizlerin cevablaması gereken

sorular bunlar.

Tam da yapmamız gereken şey, bizlerin sırtından geçinen asalak patronların sömürü düzenine son vermektir. Bunun için de fabrikalarımızda tabanda oluşturacağımız işçi komitelerinde ve birliklerimizde yan yana gelmeliyiz. Buralarda kararlı bir biçimde bilinçlenmeli, örgütlenmeliyiz. Aklımızdan bir an olsun çıkarmayalım; bizlerin yaşadığı tüm kötülüklerin asıl kaynağı sermaye düzenidir. Onların bu düzenini zor yolu ile yıkmadan, burjuvaları mülksüzleştirmeden, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti kurmadan iyi bir yaşam asla mümkün değil.

ÇORLU'DAN METAL İŞÇİSİ

Ontex kârlarına kâr katıyor; işçiye kölelik dayatıyor

Avrupa, Kuzey Afrika ve Asya Pasifik'te toplam 17 üretim tesisi, 110'dan fazla ülkede 6 bin 700 çalışanı ve 1.69 milyar avroluk cirosuyla, dünyanın önde gelen hijyenik ürün üreticilerinden olan Ontex'in markası Canbebe, yeni bebek bezinin 1200 annenin görüşleri alınarak Türk mühendisler tarafından geliştirildiğini "müjde"ledi.

Ontex Türkiye Genel Müdürü Burak Kayahan'ın yaptığı açıklamada 25 yılı aşkın süredir faaliyet gösteren Canbebe markasıyla Türkiye bebek bezi pazarında emin adımlarla büyüdüklerini dile getirdi. Ayrıca, 2012'den beri pazar ortalamalarının yüzde 50 üzerinde sürdürdükleri büyüme trendini 2015 yılında da devam ettirdiklerini ifade eden

Kayahan'ın sözlerinin arka planını ise Ontex Orta Doğu ve Kuzey Afrika Genel Müdürü Özgür Akyıldız'ın açıklamaları oluşturdu. Akyıldız, firma bünyesinde Fas'tan Pakistan'a uzanan 59 ülkenin Türkiye'den yönetildiğini belirterek,

"Ontex Türkiye olarak grup içinde 100 milyon dolarlık ihracat hacmimizle, en fazla ihracat yapan ülkeviz ve Ontex'in tüm ülke pazarları içinde stratejik önemimizi koruyoruz" dedi.

Genel müdürlerin açıklamalarında

ve Ontex fabrikalarının profillerine baktığında görülmektedir ki, Ontex sermayedarları Ortadoğu bölgesinde ucuz emek cennetlerini kendilerine mekân eylemişlerdir. Kârlarına kâr katarak büyüyen Ontex markaları, bebek bezi pazarında koruduğu liderlik konumunu tam olarak buna, yoğun ve ucuz emek sömürüsüne borçludur.

Ontex markalarının sermayedarları aynı zamanda sırtlarını sendikal bürokrasinin dikensiz gül bahçelerine dayamaktadırlar. Bundan beş yıl önce Ontex'te sendikal bürokrasiye karşı delege seçimi talep eden öncü işçilerin listesini patronlara vererek öncü işçilerin işlerine son verdiren; kendi koltukları ve patronların bekasını koruyan Selüloz-İş bürokratları gibi sendika ağaları sayesinde ki, patronlar kârlarına kâr katmaya, işçilerin alınterini satış sözleşmeleri ile yağmalamaya devam ediyorlar.

TKİP V. Kongresi tutanaklarından...

Sınıf çalışmasının sorunları

Ender: Yazılı sunumda sınıf çalışmasının önemli sorunlarına işaret ediliyor. Yoldaş sözlü sunumunda da bazı noktaları daha somut açmış oldu. Tabii ki tartışılan tek tek alanlarda yaşanan zayıflıklar değil, toplam zayıflığımızdır. Bu zayıflıkta partinin birikim ve deneyimlerinin yeterince içselleştirilememesi önemli bir rol oynuyor. Elbette bu sorunun tek başına sınıf çalışmasına ilişkin temel değerlendirmelerimizi ya da sınıf çalışması deneyimlerimizi incelemekle çözülemeyeceği, pratikte bunları hayata geçirecek bir açıklıkla bütünleştirebilmek gerektiği açık. Sorun bunu başaramamaktan çıkıyor. Bölgelerde fabrikalara dönük çalışmalar yürütüyoruz. Stratejik fabrikalara yönelimi yıllardır tartışıyoruz. Gerçekten içselleştirememişsek bu meseleyi, zorlanma yaşadığımızda yönelimimiz zayıflamaya başlıyor.

Örneğin bölgemizde bir fabrikaya yönelmiştik. Fabrikada yoldaşlarımız çalışıyordu ve canlı bir çalışma yürütmeyi başarabilmişlerdi. Ama yoldaşlarımız işten atıldılar. Fabrikaya ilgimizin zayıflaması gerektiği üzerine ciddi tartışmalar yürütsek de, sonuçta müdahale giderek zayıfladı. Oysa böyle durumlarda yerel örgütler güçlü bir irade koymayı başaramamalı, ısrarla müdahalelerini sürdürmelidirler.

Diğer bir mesele nitelikli kadro sorunu. Nitelik ne kadar yükselirse, müdahalemizin gücü ve başarı şansı da o ölçüde artıyor. Niteliği güçlendirmenin önemli ayaklarından biri güçlü bir sınıf kavrayışı geliştirebilmekse, diğer bir yanı da geçmiş mücadele deneyimlerinden gereğince öğrenebilmektir. Dünya ve Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihini, tarihe mal olmuş mücadele deneyimlerini incelemeli, irdelemeli, bugüne ışık tutabilecek sonuçlar çıkarmaya çalışmalıyız.

Özellikle de Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihini doğru kavramak önemli. Gelişim dinamikleri, imkanları vb.'ni kavradığımızda, kendi toplumumuzu daha iyi tanıdığımızda, çalışma alanlarında karşı karşıya kaldığımız zorlukları daha rahat aşabiliriz. Metal sürecinde müdahale planında eksiklikler ve zayıflıklar yaşasak da, imkanlarımızın sınırlı olmasına rağmen anlamlı bir rol oynayabildik. İşçi sınıfını giderek daha yakından tanımış olmanın bunu kolaylaştırdığını düşünüyorum.

Kendi sınıf hareketi tarihimizi incelediğimizde, bugüne ışık tutabilecek deneyimlerle de karşılaşıyoruz. Örneğin,

bu bugün taban örgütlülüklerine dayalı bir sendikal hareket vurgusu yapıyoruz. Böyle bir örgütlenme sınırlı da olsa Türkiye'de yaşanmış. 1974'lerde kurulan ASİS isimli bir sendika var. Ağaç ve Sanayi İşçileri Sendikası. Beş bin kadar üyeye ulaşabilmiş, bir dönem DİSK'e üye olmuş. Dikkate değer deneyimleri var bu sendikanın. Bütün işçiler çalıştıkları fabrikalarda kendi kararlarını kendileri alıyorlar. Sendikal bürokrasi oluşmamış, ciddi bir işçi denetimi var. 8 ay süren grevleri var, işçilerin sonuna kadar götürdükleri bir grev bu. Çünkü grev kararını işçiler kendileri alıyorlar. Sınırlı kalmış, bugüne çok fazla taşınamamış ama önemli örnekler var sınıf hareketimizin tarihinde. (...)

"Bağımsız sendika" tartışmaları konusunda ise bir noktaya dikkat çekmek istiyorum. "Bağımsızlık" bir konfederas-

et gel!" Metal işçileri belli bir aşamada bu politikayı sahiplenen bir tutum sergiledi. Aslında kısa vadede baktığımızda, bir fabrikayı MESS'ten koparmak, onu ileri taşımak için anlamlı bir politika gibi görünüyor. Ama öte yandan bu aynı politika işçiler arasında parçalanmaya yol açıyor. MESS kapsamında 40-50 fabrika birleşmiş. Biz birleşik bir sınıf hareketi yaratmak, işçilerin ortak mücadelesini örgütlemek istiyoruz. Bizim saptadığımız her politika sınıfı birleştirici olabilmeli. Belki kısa vadede maddi sonuçlar elde edemeyebiliriz ama her adımımızı uzun vadeli düşünmeliyiz.

Örneğin biz Greif'te kısa vadeli, günü kurtarmak üzerinden düşünmüş olsaydık, "makul" bir sözleşme çerçevesinde sendika bürokrasisinin bir takım tekliflerini kabul edebilir, sendikada bazı koltukları da tutabilirdik. Ama o zaman sınıf mücadelesi ilkelerinden taviz vermiş olurduk. İşçi sınıfına taşıyacağımız mesajı taşıyamamış, Greif kriterlerini yaratamamış olurduk. Kısa vadeli maddi kazanım elde etsek de, öbür tarafta işçi sınıfı hareketinin önüne koyduğumuz kriterleri var edemedik.

Son bir nokta; Greif gibi, "metal fırtına" gibi süreçlerde, kendi dünya görüşümüzü ve temel politikalarımızı uygun yol ve yöntemlerle işçilere taşımayı başaramamak durumundayız.

Uğur: Yapılan sunum üzerinden belli bir doygunluğa ulaşıldığını düşünüyorum. Ek olarak birkaç noktaya değinmek istiyorum.

Bölgemizde yaşadığımız son üç-dört yıllık süreçten çıkardığımız belli sonuçlar var. Birincisi, belirlenen fabrikalar üzerinden hedefli çalışma yürütmeye çalışıyoruz ancak bölgeye hakimiyetteki zayıflık hedefleri isabetle saptamayı zora sokuyor. Biz bunu dönem dönem yaşadık. Bir yoldaşın gazete ilanı üzerinden gittiği fabrika hedeflediğimiz bir fabrika değildi. Oysa bize belli imkanlar açtı, buradan alınan bir mesafe oldu. Hedeflerin doğru saptanabilmesi için bölgenin iyi tanınması, en önemlisi de bölgedeki fabrikalara ilişkin bilgilerin "güncellenmesi" gerekiyor.

İkincisi, belli yoldaşları soktuğumuz fabrikalarda çalışmayı o yoldaşların üzerine bırakabiliyoruz. O fabrikaya müdahaleyi ekip işi olarak hayata geçiremiyoruz. Yoldaşın inisiyatifi, kapasitesi ne ise, fabrikada çalışmanın sınırı da o düzeyde kalabiliyor. Hedefli ve yöntemli çalışma dediğimiz yerde, o fabrikayı dışarıdan

yondan bağımsızlık gibi algılanabiliyor ya da "bağımsızlık" adına çok uç tartışmalar yürütülebiliyor. Buna müdahale etmek gerekir. Bana göre bağımsızlıktan anlaşılması gereken, düzenden, sermayeden, sermayenin her türlü uygulama ve dayatmalarından bağımsız olmaktır. "Greif kriterleri" olarak tanımladığımız devrimci sınıf ilkelerine ve değerlerine dayalı bir çizgide hareket etmektir. Kısacası devrimci sınıf konumu ve tutumuna dayalı devrimci bir sınıf sendikası olabilmektir.

Sınıf hareketine devrimci müdahale kapsamında bir noktaya daha değinmek istiyorum. Öyle politikalar vardır ki, doğru bir eksenle ele alınamadığında, kısa vadede bir takım kazanımlar sağlasa bile, uzun vadede soruna dönüşebilir. Ocak ayındaki metal grevinde Birleşik Metal şu politikayı öne çıkardı: "MESS'ten istifa

çok yönlü bir biçimde kuşatabilmemiz gerekiyor. Burada boşluk bırakabiliyoruz. Yük orada çalışan yoldaşın ya da dayandığımız işçinin üzerine kalabiliyor. Onun başarısızlığını da gerekçe haline getirebiliyoruz. Eğer dayandığımız zeminler varsa, oralara dönük özgün ekipler oluşturmalıyız. Düzenli toplantıların yapılacağı bir süreci işletebilmeliyiz. Bunu planlayan da bizzat bölge örgütü olmalıdır.

Bir başka nokta, direnişlere müdahale sorunu. Belli direnişler yaşanıyor, bütün güç ve olanaklarımızı oraya yöneltebiliyoruz. İş gücü bırakıp o direnişin kazanımı için çaba harcayabiliyoruz. Ama direniş kazanımla da sonuçlansa, kaybedilse de, kalıcı kazanımımız olmayabiliyor. Direniş kazanıyor, işçilerle ilişkimiz bir süre sonra sıradan bir ilişkiye dönüşebiliyor. Ya da direniş bitiriliyor, işçiler bizimle görüşmede istekli davranmayabiliyor. Biz direnişin kazanımı için yüklenmede başarılıyız, direnişe ilişkin politika üretebiliyoruz ama özellikle öne çıkan işçileri kazanmak noktasında aynı yoğunlukta yüklenmiyoruz. Oysa işçiler direniş sürecinde buna daha açık oluyorlar. Normal zamanlarda politik yayın organı ile gittiğinde bazı yerlerde belki geri işçilerin tepkisi ile karşılaşabilirsin ama direniş sürecinde gittiğinde çok daha farklı bir ilgiyle karşılanabiliyorsun. Bu açıdan yaşadığımız zayıflığı artık aşmak durumundayız.

(...)

Dilan: Son birbuçuk yılın önemli üç direnişi üzerine tartışma yürütülürken, vurgulanan beş nokta var. Bunlardan ikincisi, stratejik fabrikalarda derinleşen çalışma üzerine. Bu konuda aslında çok şey söylendi ama gene de ben bunun çok daha özel bir tarzda vurgulanması ve belli yanlarıyla açılması gerektiğini düşünüyorum.

Stratejik fabrikalara dayanan çalışmanın tayin edici önemini yoldaş sunumunda ifade etmiş oldu. Biz bu noktada belli sıkıntılar yaşıyoruz. Hedefleyeceğimiz fabrikalar üzerine tartıştığımızda, bu fabrikalarda bugün için sonuç alma noktasında yaşayacağımız sıkıntılar öne çıkabiliyor. Hedeflerimizi saptarken, içeride bir yoldaşın ya da bir işçi ilişkisinin olup olmaması çok belirleyici olabiliyor. Birçok örnekte yaşadık bunu. Hedeflediğimiz fabrikanın toplamında sınıf hareketi açısından ne ifade ettiği, bölgedeki çalışma açısından nerede durduğu, söz konusu fabrikada bir gelişme yaşandığında bölgede nasıl bir etki yaratacağı gibi önemli sorular ve sorunlar bir yana bırakılabilir. Daha çok içeride bir ilişki, dolayısıyla somut bir müdahale bağlantısı olup olmadığına bakılıyor. Kuşkusuz müdahalenin önemli bir ayağı, içeriden bu tür ilişkilerin varlığıdır. Ama tek kriter, dahası esas kriter bu olmamalıdır. Oysa bu, yaşadığımız tartışmaların ve yaptığımız tercihlerin belirleyici bir yanı olabiliyor.

Bir başka eğilim, bugün için orta öl-

çekli belli fabrikalara yönelmek, buralardan sonuç almak biçiminde kendini gösteriyor. Bunun gerisinde de daha kolay sonuç alınabileceği beklentisi var. Oysa bu fabrikalarda hedeflediğimiz sonuçları alabilmek için de yine uzun soluklu bir çalışmayı düşünebilmek gerekiyor.

Öte yandan, stratejik fabrikaların büyük bir çoğunluğu sendikalarda örgütlü fabrikalar. İçeriden dayanağa sahip olunamadığı koşullarda, buralarda yıllarca çöreklenmiş anlayışları kırmanın zorluğu bir başka tartışma noktası olabiliyor. Daha bakir bir yerde çalışma yürütme tercih edilebiliyor. Ayrıca, orta ölçekli olsun olmasın, içeride konumlanmış yoldaşlar, tanıdığımız işçiler varsa, yönelimimiz bu fabrikalara kayıyor.

Buna, yerel planda bazı yoldaşların tartışması, dolayısıyla yerel bir eğilim biçiminde bakmamak gerektiğini düşünüyorum. Ocak'ta yaşanan metal grevinde, stratejik önemdeki fabrikalarda olmanın elimizi kolumuzu nasıl bağladığını tartıştık. Olmamak, yalnızca içeride insanımızın olmaması da değil. Buralara daha sistematik yönelimlerden yoksun olmanın sıkıntılarını da fazlasıyla hissettik.

Ocak'taki metal grevini de bu yönüyle tartışmak gerekiyor. Grev kararlılığı

Diğer yanı, uzun vadeli ve soluklu bir çalışmanın altını sık sık çiziyoruz. Yönelmediğimiz bir fabrikaya ilişkin uzun erimli bir plan yapıyoruz, buna göre konumlanmak ve hareket etmek gerektiğini tartışıyoruz. Ama fabrikadaki süreçleri doğru okuyamayarak zamansız müdahaleler yapmak ya da zamanı gelmeden öne çıkmak, bizi mevzilerimizi kaybetme sıkıntısıyla karşı karşıya bırakabiliyor. Bu aslında çalışmaya uzun soluklu bakamakla, buna göre konumlanamamakla bağlantılı bir sorun. Yapılan planlama çerçevesinde hareket etmek gerekirken fevri çıkışlar yaşanabiliyor, bu da süreci ileri taşımak bir yana, fabrikadan atılmamıza yol açabiliyor.

Bölge örgütlerinin çalışmayı daha sistematik bir biçimde irdelemesi, ufkunu daraltan eğilimleri kırmak için sürekli çaba harcaması gerekiyor. Deneyimlerimizden öğrenmek diyoruz ama kimi zaman kendi deneyimlerimizi bile süzgeçten geçirmek noktasında sıkıntı yaşıyoruz. Kendi deneyimlerimizi irdeleyebilirsek bir adım ötesine götürebiliriz ama biz yeniden deneyerek öğrenme eğilimi sergileyebiliyoruz.

Nehir: Tartışmalarımızda sınıf çalışmasında mesafe almanın, belirlenen hedeflere yönelik yöntemli bir yüklenmeden geçtiğini vurguladık. Ben sorunun çözümünün bir yanının da nitelikli organ toplantıları olduğunu düşünüyorum. Fabrika çalışmasının yalnızca içeride çalışan kişi ya da kişilerin omuzlarına bırakılmaması gerektiğini uzun dönemdir tartışıyoruz. Sonuçta bunu planlayacak, fabrika çalışmalarına yön verecek olanlar, yerel yönetici organlarımız olmalıdır. İşlevli organ toplantıları üzerinden daha nitelikli tartışmalar yapabildiğimizde, çalışmanın sorunlarına ve ihtiyaçlarına hakimiyet sağladığımızda, doğru ve zamanında müdahale imkanını da bulabiliriz.

Nitelikli organ toplantıları yapamadığımızda, verimli tartışmalar yürütmek de mümkün olmuyor. Sorun ne, biz neden mesafe alamıyoruz? Bunca yıldır yaptığımız vurgulara rağmen, belli bir ısrarın ardından niye hedeflerimizden vazgeçiyoruz? Bu tartışmalardan gerekli sonuçları çıkarabilmek için daha nesnel değerlendirmeler yapabilmemiz gerekiyor. Bu başarısızlığında, kişisel tartışmalara dönüşebiliyor, sorun kişiselleştirilebiliyor. Bu da tartışmanın özünün kaybedilmesine yol açıyor. Bu durumda da sonuç almak mümkün olmuyor.

Öte yandan, kendi kadrosal birikimimiz ile çevremizdeki insanların niteliğine baktığımızda, şöyle bir durumla karşılaşabiliyoruz. Fabrikalarda dayanmaya çalıştığımız öncü işçilerin devrimcilik iddiaları zayıf olurken, fabrikaya soktuğumuz kadrolarımızın ise böyle bir çalışmayı yürütmek açısından yetenekleri sınırlı olabiliyor. Bu da bizi bir kez daha organ ya da ekip tartışmasına getiriyor. Varolan tabloyu değerlendirebilecek, müdahale edebilecek ve yetenekleri sınırlı insanlar-

sergileyen fabrikalar bizim daha sık gittiğimiz fabrikalardı aslında. Ama daha sistematik kuşatamamanın sonuçlarını yaşadık. Ocak'taki grevin yasaklanmasından sonra grevi devam ettirme eğilimi fazlasıyla vardı işçilerde. Kuşatabilmiş olsaydık, belki fiili greve dönüştürmenin imkanları doğabilirdi. Çünkü bu enerji fazlasıyla vardı ama sonuçta bürokratlar tarafından bastırılmış oldu.

Metal fırtınası süreci ise zayıflığımızı daha fazla yüzümüze vurdu. Ayağa kalkmış ve öfkelerini dışa vurmuş büyük bir işçi kitlesi ve burada bizim politik müdahalemizle aldığımız sonuçlar vardı. Yönelendirebiliyorduk, bir etki alanımız vardı. Ama gene aynı sorunla karşı karşıyaydık. Buralara tam nüfuz edememenin ya da belli olanaklara sahip olamamanın yarattığı dezavantajları fazlasıyla tartışmış bulunuyoruz. Tabii metal fırtınasında birçok fabrikada içeride olmamamıza rağmen yaratabildiğimiz önemli bir etki vardı. Belki Ocak grevindeki gibi olsaydı yanımızdan akıp gidecekti, imkanlarımız bu kadar diyebilecektik. İkincisi bu yönüyle farklı olsa da, asıl sorun alanını ortadan kaldırmıyor. "Enginleri fethetme" ruhundan bahsediyoruz ama yüklenilmesi gereken zorlu alanlardan kaçış bizi ufkumuzu daraltan bir yere doğru savuruyor.

dan anlamlı işler çıkarabilecek bir süreci örgütleyebilecek olan, bizzat organın kendisi ya da kolektif bir ekiptir.

Bazı marjinal çevrelerin pratiğinden söz edildi. Son yıllarda gözlemleyemedim ama öncesinde kendi alanımda karşılaştığım örnekleri var. İktidar hedefi olmayan bu türden bir çevrenin insanları değişik fabrikalarda çalışıp ilişki çıkarma başarısı gösterebiliyorlar. İşçilerin sosyal ortamına girerek bir işçi ilişki ağı yaratabiliyorlar. Bizim için ise bir bölgede çalışma yürütmek işçilerin sosyal yaşamının içinde olmak anlamına gelmiyor her zaman. Bu da aşılması gereken zayıflıklarımızdan biri diye düşünüyorum.

İdil: Sözlü sunumda da, yazılı sunum metninde de şu noktanın altı çiziliyor: Bizim sınıf çalışmasına dair, bunun nasıl yapılacağına dair bir kafa açıklığı sorumuz yok, bir tutarlılık sorunu var, ısrar sorunu var, bir yoğunlaşma sorunu var diyoruz. Bence en temel sorumuz, çok kolay vazgeçebiliyor olmamızdır. Böyle bir sıkıntımız var. Evet, doğru politikalar belirliyoruz, doğru hedefler koyuyoruz, bir direniş sürecinde, bir hareketlilik sürecinde olabilir bu, ama bu süreç geride kaldıktan sonra, işçilerdeki hareket anındaki ilgi geriye düştükten sonra, biz de onlarla birlikte çok çabuk vazgeçiyoruz, ısrarcı davranamıyoruz.

Belki biraz ayrıntı olacak ama bu çerçevede Bosch sürecine değinmek istiyorum. Bosch'ta Türk Metal'den Birleşik Metal'e geçiş sürecinde bazı işçilerle ilişki kurmuştuk. Dört-beş kadar işçi idi bunlar ama kendi bölümlerini tutan, sözü geçen, güvenilir işçilerdi. Bu işçiler bu geçiş sürecinde çok yıprandılar. Birleşik Metal'in yasalıcı tutumu nedeniyle sıkıntı yaşadılar. Fabrikada öncü konumunda oldukları için kendi arkadaşlarından gelen bir basınçla yüzyüze kaldılar. Bizimle kurdukları ilişkiden dolayı Birleşik Metal onları komitelerden çıkardı. Ayrıca fabrika yönetimi baskı yaptı, bölümleri, vardiyaları değiştirildi. En son Birleşik Metal ile Türk Metal aynı sözleşmeye imza attıktan sonra büyük bir güvensizlik oluştu işçilerde, büyük bir hayal kırıklığı yaşandı. Bizimle görüşmeleri sıkıntılı bir hale geldi.

Onların ilgi kaybından kaynaklı biz de uzak kaldık. Görüşme periyotları uzadı. Eskisi gibi nüfuz edemiyorduk ama sonuçta ilişkiyi sürdürmeye çalıştık. Ve ilişkiyi sürdürme ısrarının sonuçlarını daha sonraki süreçte gördük.

Türk Metal'in yeniden yetkiyi almasından sonra yapılacak sözleşmede Türk Metal'e karşı basınç oluşturan ve fabrikayı diri tutan işçilerin hepsi Birleşik Metal'e geçiş sürecini örgütleyen işçilerdi. Ara dönemde hiçbir hareketlilik yoktu, büyük bir hayal kırıklığı vardı. İşçilere ulaşmada zorluklar yaşıyorduk. Daha çok sosyal zeminde bir ilişki sürdürüyorduk. Ama işte o süreç geldiğinde bu ısrarın kazanımı bize döndü.

Biz bu dönemde işçilerle çok nitelikli

bağlar kuramamış olsak da gelişen süreçler üzerinden Bosch'a ilgimizi hep sürdürdük. İş kazası oldu, bir şeyler söyledik; yetki davalarını takip ettik, Bosch'un Birleşik Metal'e geçişinin ikinci yılında bu sürece ilişkin bir değerlendirme yaptık, vb... Sürekli olarak izledik ve müdahale etmeye çalıştık. Bosch son süreçte iyi bir zam aldığına, müdahalemizi oradaki işçilerle birlikte yaptık. Bu süreçte işçi Birliği sayfası çok takip edilmeye başlandı. Fabrikada şu gelişme var, şuna yüklenmek lazım vb. diyerek, fabrikada bir atmosfer oluşturacak öneriler sundular.

Greif'teki gibi komite çalışması yapmadık ama belli sınırları olsa da bize bir takım olanaklar sağladılar. Fabrikalarında açıkça işçi Birliği'ni savunuyorlardı.

Ben daha önce zaman zaman şöyle düşünüyordum. Görüşüyoruz, çaba harcıyoruz ama acaba doğru yapıyor muyuz, zaman kaybı mı bu çaba? Ama şunu görürsün sonuçta, onun dönemi de geliyor. O anki durgunluktan ya da ilgisizlikten dolayı ilişkiyi sürdürmekten vazgeçmememiz, daha inisiyatifli davranmamız lazım. (...)

Coşkun: Sınıf çalışmasında temelli sorunlarımızdan birisi, partinin toplam birikimine hakim olamamamız. Parti sınıf çalışmasında da, diğer alanlarda da fazlasıyla birikime sahip. Bu birikimin içselleştirilememesi, çalışmamızın çeşitli alanlarında karşımıza sorun olarak çıkıyor.

Partinin toplam birikimine, geçmiş deneyimlerine hakim değilsek, çalışma yürüttüğümüz alanlarda bir ivme kazanan, sonra tekrar geriye düşen bir tablo ile karşılaşabiliyoruz. Bu birikimi edinmediğimiz koşullarda, alta doğru çalışmayı çok sağlıklı öğremediğimiz de açık. Öncelikli olarak bu birikimi özümsemek, alanlarda özgünleştirmek, ikincisi alt

güçlere taşıyabilmek gerekiyor. Bu alandaki zayıflığı aşamadığımızda, çalışmanın ihtiyaçlarına doğru bir biçimde yanıt veremiyor, alttaki güçleri doğru bir biçimde konumlandırıyoruz.

Bir başka sorun, çalışmayı ele alıpta mekanik yaklaşım. Yoldaşlarımızın parti çalışmasına kendi buldukları alan üzerinden bakmaları. Ama toplam birikimden bahsediyorsak eğer, her kadronun kendi bölgesinin yanı sıra il çalışmasının toplam deneyim ve birikimine, yanı sıra partinin diğer çalışma alanlarının deneyim ve birikimine asgari düzeyde de olsa hakim olabilmesi gerekiyor. Örneğin Greif deneyiminden çıkarılan sonuçları kendi alanına taşıyabilmesi için öncelikle bu gözle bakabilmesi gerekiyor.

Bölge organlarında yer alan yoldaşlar aynı mekanik bakışı çalışma alanlarında da sergileyebiliyorlar. Bölge organı kendi içerisinde iş bölümüne gidiyor. Diyelim bir yoldaş A fabrikasından, diğer bir yoldaş emekçi kadın çalışmasından, bir başka yoldaş başka bir alandan sorumlu. Bölge organında yeralan yoldaşlar X fabrikasındaki yoldaşın alanına ilgi duymayabiliyor, fabrikadaki çalışmayı geliştirme kaygısıyla hareket etmeyebiliyor. Başarılı bir çalışma için bu mekanikliği aşmak gerekiyor.

Sınıf çalışmamıza geçmek istiyorum. Parti güçlerimizin onda dokuzunun sınıf çalışmasında yer aldığını ifade ediyoruz. Geline aşamada tartıştığımız sorunların bazılarının artık geride kalması gerekiyor. Nedir bunlar? Uzun yıllardır fabrikalarda çalışıyoruz. '90'lı yıllardan itibaren anlamlı örnekler var. Fabrika çalışmasının ne olduğunu herhalde bizden iyi bilen kimse yoktur. Peki nedir fabrika çalışması? Herşeyden önce bölgeye hakimiyet anlamına geliyor. Öncelikle o bölgeyi tanımak, sınıf çalışmasının toplamı üze-

rinden, aynı zamanda siyasal faaliyetin toplamı üzerinden çalışma yürüteceğin alanların, öncelik tanıyacağı alanların fabrika üzerinden ayaklarını oluşturmak, stratejik fabrikaları belirlemektir. Yani sıra orta vadede sonuç alabileceğin fabrikalar ile genel siyasal faaliyetini taşıyacağı fabrikalardır. Bunları ayırtmak gerekiyor.

Stratejik hedef olarak belirlediğimiz fabrikalar, çalışmayı öncelikli olarak taşıyacağımız alanlar olmak durumunda. Ancak ayırttırma olmadığında, o stratejik hedef bir süre sonra silikleşebiliyor. Bir dönem yükleniyoruz, sonuç alamıyoruz. Bu bir süre sonra o fabrikaya ilgiyi azaltıyor. Fabrika genel bir sınıf çalışmasının bir alanı olarak kalabiliyor.

Fabrika çalışmasına ilişkin somut deneyimlerimizden çıkardığımız sonuçlara değinmek istiyorum. Fabrikada çalışma yürütmeyi hedefliyorsak eğer, o fabrikayı ayrıntılı olarak tanımak gerekiyor. Öncelikli olarak işçi profilini tanımak, fabrikanın sanayi içerisinde tuttuğu yeri tanımak, fabrikada çalışan işçilerin o fabrikaya özgü olarak yaşadıkları sorunları tespit edebilmek, diğer taraftan bölgedeki sınıfla ortak olarak yaşadığı sorunları tespit edebilmek. Tüm bunlar üzerinden politika belirleyebilmek. (...)

Hedeflediğimiz fabrikaya yönelik bir komite oluşturduktan sonra, doğallığında belli ilişkilere ulaşabiliyoruz. Bu ilişkiler ile fabrika komitesinin ilişkileneşi çok önemli. Çalışmanın adımlarını yeni attığınız dönemlerde işçiler tereddütlerle yaklaşabiliyorlar. Çünkü tepelerinde sürekli işsizlik kılıcı dolanıyor. O süreçte atacağınız adımlar, vereceğiniz güven çok önemli. İşçiler sizi çok iyi gözlemleyip bir yere oturabiliyor. Güven verebilmişsen, sana doğru adım atabiliyor. Buradan yakaladığınız koşullarda ondan sonrası da

önemli tabii ki. Ne yapmak gerekiyor? Bir yanı o işçi ile, onun tablosunu, durumunu da göz ederek eğitim çalışmalarına başlamak gerekiyor.

Fabrikada yaşanan sorunlar üzerinden süreçleri örgütlemek de önemli. Küçük de olsa eylemli süreçler üzerinden kazanımlar elde edildiğinde, işçiler birlikteliğin gücünü görmüş oluyorlar. Bu doğal olarak işçilerde güvenin oluşmasını sağlıyor.

Fabrikaya yönelik tanımlanan ekibin düzenli olarak bir araya gelmesi, bu gelişlerin bölge örgütü tarafından mutlaka denetlenmesi, sürecin seyrinin izlenmesi, gerekli yol ve yöntemlerin gösterilmesi ve pratikte önünü açacak şekilde ilgi gösterebilmesi gerekiyor. Söz konusu komite toplanamadığında çeşitli sorunlarla karşı karşıya kalıyor. Kaçırılan bir ayrıntı, toplam süreci etkileyen bir sonuç yaratabiliyor.

İşçilerin eğitimi bir başka önemli nokta. Fabrika özgülünde eğitimin konusu olabilecek çokça malzeme karşımıza çıkıyor. Öncelikle neden örgütlenmek gerektiği, bunun bir alt başlığı olarak sendikalar, sendikaların sınıf mücadelesindeki yeri, Türkiye işçi sınıfı hareketinde sendikaların ortaya çıkışı, oynadığı rol, taban örgütlenmeleri, vb...

Elbette işçileri eylemli süreçler üzerinden eğitebilmek, bunun için de birincisi fabrikadaki kendi sorunları üzerinden, ikincisi, genelde sınıfı ilgilendiren sorunlar üzerinden eylemli süreçlere çekebilmek gerekiyor. Eğitim meselesinin çokça eksik bıraktığımız yönü devrimci siyasal eğitim. Bu alandaki boşluk, direnişin ve örgütlülüğün sınırlarını belirliyor.

Eğitimin bir yanı da, o deneyimin sade ve anlaşılır bir dille diğer sınıf bölüklerine aktarılması. Bir fabrikada ördüğünüz bir süreç kendi sınırları içerisinde kalabiliyor. Onu havzaya ya da bölgeye yaydığınız, farklı deneyimlerle bütünleştirdiğiniz koşullarda daha farklı deneyimler ortaya çıkabiliyor. Metal sürecindeki etkileşimi biliyoruz. İşçi platformları ya da birlikleri üzerinden de bu deneyimleri diğer işçi bölüklerine aktarabiliriz.

Son olarak birikim meselesine bir başka açıdan işaret etmek istiyorum. Bir bölgede çalışan bir yoldaşımız bir dönem sonra başka bir bölgeye geçtiğinde, o bölgenin deneyimi de o yoldaşla birlikte gitmiş oluyor. Bölgeye yeni gelen yoldaş, o bölgeye hakim birileri olmadığında, bir dönem bocalamak durumunda kalabiliyor. İlişkilere hakim olabilmek, çalışma alanlarına hakim olabilmek için o deneyim ve birikimin aktarılabilmesi gerekiyor.

İbrahim: Vurgulamak istediğim belli başlı sorunları sunum yapan yoldaş uzunca anlatımı içerisinde ele almış oldu. Başka yoldaşlar da ifade ettiler. Onun için bir takım noktaların altını çizmekle yetineceğim.

Greif Direnişi'nden bugüne, bizzat bu direniş içinde ortaya çıkan, işçi sınıfının

devrimci geleceği açısından önemli deneyimler ve birikimler var ve biz bunları "Greif kriterleri" olarak tanımlamış bulunuyoruz. Bütün bu kriterlerin hayat bulacağı alan ise üretim birimleri, daha somut olarak fabrikalardır. Bu soyut söylemler ya da bugün Greif Direnişi'nin kendi içerisindeki sınırlı deneyimleri değil, tam tersine, bütün altı çizilen olguların, gerek sendikal anlayış planında olsun, gerek taban örgütlenmeleri konusunda olsun, gerek eylem çizgisi üzerinden olsun, dönüp karşılık bulacağı tek alan fabrikalardır. Bu önemli olgu partiyi sınıfın organik parçası olma zorunluluğuna götürüyor. Bu birkaç yoldaşın bir fabrikaya girmesi değil, bütünüyle orada nefes alıp vermesi, bütünüyle oradaki süreçlerin içerisinde konumlanmasıyla çözülebilecek bir sorun. Bizim buna en yaklaştığımız yerlerde Greif çıkıyor. Bizim buna en yaklaştığımız yerlerde politik müdahale ekseninde metal fırtınası çıkıyor, tekil fabrika direnişleri çıkıyor. Ama buna yaklaştığımız, o eksene oturmadığımız her yerde de daha dışarıdan ve söylem bazında bir müdahale ile karşı karşıya kalıyoruz. Bence burada yakalanması gereken halka, bu yönüyle de aslında partinin yirmi küsur yıllık sınıf çalışması birikimini esas alarak, gündelik ezberleri bozmak olmalı. Öyle olmadığında, biz aslında sınıf çalışması yürütür gibi görünüyoruz ama buraya oturmayan her pratik daha sınırlı, daha kendiliğinden ya da başka türlü sonuçlar üretmekle yüzyüze kalıyor. Birinci nokta bu bence.

İkincisi, toplam tartışmalar üzerinden benim dikkatimi en çok çeken, İdil yoldaşın Metal Fırtınası sunumu oldu. Orada bir hakimiyet var. Biz hedef gözettiğimiz alanlara hakim olabilmeliyiz. Bosch'ta şu sorunlar vardı, öncü işçiler şöyleydi vb... Hakim olduğunuz yere daha güçlü müdahale edebiliyorsunuz. İlla içeride olmanız da gerekmiyor. Oradaki sorunları, çelişkileri, sıkıntıları bildiğinizde, müdahale etmeyi başarabiliyorsunuz. Gelişmelere hakim olduğunuz yerde doğru politikalar üretebiliyorsunuz. Gerisi soyut ve genel söylemler olarak kalıyor. Bu Greif'te de böyledi. İçeridesiniz, organik bir parçasınız, kuşatıyorsunuz, sorunlarına hakim oluyorsunuz, doğru politikalar belirliyorsunuz ve müdahale ediyorsunuz. Bu yöntemsel bir mesele ve bunu gündelik çalışmada yeterince esas alamadığımızı düşünüyorum. Sınıfın dışında olduğumuz anlamında söylemiyorum ama bunlar yerli yerine oturmadığı yerde sonuç üretmiyor. İkinci nokta bu: Hakim olmak!

Toplam tartışmalardan öne çıkarılması gereken bir başka nokta daha var. Biz devrim yapma iddiasıyla yola çıkmış, bu temelde irade beyanında bulunmuş bir partiyiz. Hedefimiz bu, devrimci iktidar bakışımız var. Türkiye toplumu kapitalist bir toplum, sınıflara bölünmüş, esas çelişkisi buradan geliyor. Bunun kendisini döne döne ürettiği alanlar da, üretim ilişkileri ve o temelde şekillenen toplumsal yapı oluyor. O halde bu toplumsal gerçekliği alt üst edecek dinamikleri merkezi olarak da tartışabiliyoruz. Bir Koç sermayesi var, Sabancı var, başka büyük tekeller var. Bunların belli faaliyet alanları var; Bursa, Kocaeli, İstanbul, Manisa, Trakya vb... Biz parti olarak yeni dönemde stratejik alanları merkezi olarak derli toplu ele alabiliriz. Buraları iktidar bakışıyla, sermaye iktidarının yeri geldiğinde soluğunu tıkayacak eylemli çıkışlara önderlik etme bakışıyla bugünden tartışabiliriz. Nitekim metal süreci üzerinden bir kez daha tartışmış bulunuyoruz. Sadece bölgelerin önündeki stratejik hedefler değil partinin önündeki stratejik hedefleri somutlamak anlamına geliyor bu. Bu, Bursa'nın önüne, İstanbul'un önüne bir takım fabrikaları çıkarıyorsa, bunlara ısrarla işaret etmek, buralara yönelik kısa ve orta vadede hedef ve planlamalarla girebilmek önemli görünüyor. Bugün girip yarın çıkacağımız fabrikalar olmalı bunlar. Olabilir, sınıf mücadelesi bizi dışına atabilir, o gün için bizi söküp oradan atabilir ama eğer bu stratejik ise, bu esas ise, bu orada olmayı gerektiriyorsa, bugün atılırız, yarın yine gireriz. Kapıdan kovulursun bacadan girersin, yine orada olursun. Parti orada kökleşir ve o köke dayandığı oranda da gelişecek sınıflar mücadelesinde söz sahibi olmaya başlar. Bu yerel örgütler için de böyledir ama toplam parti örgütü açısından böyle bir strateji belirlemek önemli diye düşünüyorum.

İsrar vurgusu yapıldı, bence de önemli. Hedeflediğimiz stratejik fabrikalara dönük ısrarlı ve istikrarlı bir çalışma yürütmeyi başarabildiğimizde, öyle ya da böyle dışına atılsak da, oradaki birikim, emek, çaba kalacaktır. Biz oradan sökülüp atılsak ya da bölge örgütümüz çökse bile, parti orada sıfırdan başlamak zorunda kalmayacak, bir birikim üzerinden yoluna devam edebilecektir. Temel vurgularımızın hayata geçmesinin yolu, gündelik çalışmamızın günümüze taşıdığı ancak bilince ve pratiğe oturmayan ezberleri yeniden gözden geçirmekten geçiyor.

İrmak: Değerlendirmelerimizi doğal olarak son üç yıl üzerinden, IV. Parti

Kongresi'nde ortaya konulan çizgiyi ne ölçüde hayata geçirebildiğimiz üzerinden yapabilmek durumundayız. Burada ki sunumda ortaya konulan yeni durumlar üzerinden de tartışmalar yapmak gerekecek. Örneğin IV. Parti Kongresi'nde bağımsız devrimci sendika gibi bir gündemimiz yoktu. Aslında Greif ile birlikte gündemimize girmiş olsa da daha özgün bir durumla karşı karşıyayız. Bunun ötesinde işaret edilen sorunlar, bizim bugüne kadar tartıştığımız ancak aşmakta zorlandığımız sorunlar. Dolayısıyla, asıl olarak zorlandığımız alanlar üzerinden tartışarak daha somut sonuçlar çıkartmaya ihtiyacımız var. Bu açıdan toplam olarak eleştirel ve özeleştirel değerlendirmeler yapmak da bir ihtiyaç. Buradan bakıldığında, yapılan sunum ve ardından ifade edilenler, beraberinde yereldeki deneyimlerimiz üzerinden birkaç noktanın altını çizmek istiyorum.

Bizim için asıl sorun irade sorunu! Belirlenmiş hedeflere yüklenme sorunu, uygulama sorunu, bu açıdan da tutarlılık sorunu! Tüm bunlarla birlikte yerel örgütlerimizin yönelimleri açısından artık daha da netleşme ihtiyacımız var.

Bizim için asıl sorun irade sorunu! Belirlenmiş hedeflere yüklenme sorunu, uygulama sorunu, bu açıdan da tutarlılık sorunu! Tüm bunlarla birlikte yerel örgütlerimizin yönelimleri açısından artık daha da netleşme ihtiyacımız var. Bunu ne açıdan söylemek mümkün? Stratejik işletmeler üzerinden döne döne vurgu yapıyoruz. IV. Kongre'deki metinlerden birinde orta ölçekli işletmeler üzerinden çok daha somut bir vurgu da vardı. Esasen bizim bir dizi açıdan hedeflediğimiz işletmelerimiz şu son üç yıllık süreç içerisinde değişti. Değişiyor, niye değişmiş oluyor? Bir yandan çalışmada zorlanıyoruz. Hedef fabrikalara giremiyoruz, güç sorunu yaşıyoruz. Beraberinde mevcut insanlar üzerinden hedef fabrika tanımlaması yapabiliyoruz. Geline aşamada şekilsizlikten çıkabilmek gerekiyor. Bazı şeyleri hedef işletmelerimiz noktasında çok daha net tanımlamalarla birleştirebilmemiz gerekiyor.

Ben çalışmamızda yer yer belirlenen hedeflerde kolay değişiklikler yapılabildiğini düşünüyorum. Az önce bir yoldaş havza çalışmalarından bahsetti. Tabii ki havza çalışmalarında dinamik düşünebilmek durumundayız. Ama kurup dağıtan, kurup dağıtan biçimlerden de kaçınmak gerektiğini düşünüyorum. Yayınlarmızdan izleyebildiğimiz kadarıyla, bir yerde platform kuruluyor, bir yerde birlik kuruluyor, sonra dağılıyor. Tabii ki sınıf mücadelesi dinamiktir, aynı şekilde onun araç ve yöntemleri de. İhtiyaç ortadan kalktığında onlar da ortadan kalkabilir. Ama ben sorununuzun tek başına bundan değil, daha hedefli davranma başarısı gösteremememizden kaynaklandığını düşünüyorum. En azından daha hedefli, daha yöntemli, yönelimlerimizi daha netleştiren bir bakışa ihtiyacımızın olduğunu, hele de V. Kongre sonrasında gerek fabrikalar açısından, gerekse yerel çalışmanın hedefleri açısından yönelimlerimizin çok daha belirgin ve net olması gerektiğini düşünüyorum.

Fabrika çalışmalarımız açısından da,

özel olarak vurgulandı, içeriden konumlanma ve dışarıdan dövme ilişkisini doğru kurabilmemiz gerekiyor. Evet, içeriden konumlanmakta zorluk çekiyoruz, ama dışarıdan dövmekten asla vazgeçmemek ve bunu da farklı gündemler ve farklı araçlarla yapabilmek noktasındaki ısrarımızı sürdürülebilmek gerekiyor. Bu ikinci noktaydı.

Üçüncü nokta, aslında genel siyasal mücadelenin kimi gündemleri noktasında geride kalan üç yıllık sürece baktığımızda, bazı sürüklenmeler yaşadık. Bunu toplam olarak da vurgulamak gerektiğini düşünüyorum. Haziran süreci yaşanıyor, bu süreç bizi sınıf çalışmamızdan alıkoyuyor. Oysa Haziran süreci sınıfa gitmemiz, sınıfı o açıdan bilinçlendirmemiz, siyasallaştırmamız gereken bir süreçti. Toplam olarak bakıldığında, eylemden eyleme koşturuyorduk. Aynı zamanda sınıfa müdahalemizin en yoğun olduğu alanlarda Haziran sürecinde olumsuz tepkileri alabildik. Esenyurt örnektir, Gebze örnektir. Sadece Haziran süreci ile de sınırlı bir durum değil bu. Önümüzdeki süreçte de toplumsal hareketliliklerin farklı gündemleriyle karşı karşıya kalabiliriz. Dolayısıyla, hiçbir gelişmenin bizi sınıf yönelimimizden, sınıfa müdahaleden alıkoymaması, hiçbir şekilde sürüklenmeye izin vermememiz gerekiyor. Bunun için de özel müdahaleler bir ihtiyaç. Son üç yıllık süreçte bir dizi gündem ve gelişmede bunu yaşadık.

Dördüncü nokta, tartıştığımız sorunların hiçbirini örgütsel ve kadrosal sorunlarımızdan bağımsız değil. Bir dizi şeyi bununla birlikte değerlendirebilmek durumundayız.

“Bölgemizdeki fabrikalara yeterince hakim değiliz” tartışmasını da gelinen yerde geride bırakmalıyız. Bu, temelde örgütsel sorunlarımızla bağlantılı bir sorun. Burada vurgu daha güçlü örgütsel müdahalelere yapılmalıdır. Bölgede çalışan güçler değişse bile toplam parti birikimimizin aktarılması açısından boşluklar bırakmamalıyız. Dolayısıyla sorun, örgütsel müdahalelerimizi yeterince güçlü yapamadığımız üzerinden ele alınmalı.

Bir diğeri, kadro sorunlarıyla bağlantılı olan yani; gelinen aşamada, açılış konuşmasında da vurgulandığı gibi, kadro sorunlarımızı sınıf mücadelesinin ve sınıf çalışmasının içinde çözeceğiz diyoruz. Bugün kadrolaşma planında zorlanıyoruz gerçekten. Bir dizi deneyimde yaşanıyor, gücümüz girdiği fabrikada çok tutunamıyor. Çıkartılıyor ya da kendini attırarak bazı zamansız ve hesapsız şeyler yapabiliyor. Ama sonuçta bu meseleyi de yoğunlaşan sınıf çalışmamız içerisinde aşabileceğimiz açık. Tek başına kadroya müdahale ile aşabileceğimiz bir sorun değil.

Bir diğer nokta, bir müdahale aracı olarak bültenler fazlasıyla önemli. Bültenlerimiz aslında zayıfladı ve sayıları azalmış durumda. İlginçtir, bir metal süreci yaşanıyor, o beş aylık süreçte bültenlerimiz çıkmıyor. Bu parti çalışmasının

toplamı açısından bir zayıflık alanı. Bültenlerimizin sınıf çalışmasında ne kadar etkili araçlar olduğunu tüm deneyimlerimizden biliyoruz. Dili, içeriği, tarzı, anlatımı yönünden güçlendirilmesi, işçi yazılarıyla beslenmesi bir ihtiyaç.

Son bir nokta sınıfın eğitimi meselesi. Eğitim bizim için yeni olan bir şey değil, bu eğitim yapalım tartışması da değil. Eğitimi kolektifleştirelim, bu açıdan birikimimizi kolektifleştirelim. Biz IV. Kongre’de sıradan işçiye hitap edebilecek türden eğitim broşürleri hazırlanması kararı almıştık ama hayata geçiremedik. Bu süreçte bir dizi işçi okulu gerçekleştirildi, ama bunun materyalleri kolektif olarak değerlendirilemedi. Eğer kongremizden bazı sonuçlar çıkartıyorsak, sınıfın eğitimi meselesi bizim için temelli bir sorunsu, ki sınıfın eğitimi için çok değişik alanların çaba harcadığı biliniyor, bunları güçlendirmeli ve kolektifleştirmeliyiz.

Ender: Sınıf çalışmamızın sorunları üzerinden yaptığımız tartışmalar aslında çok yeni değil. Hayata geçiremediklerimiz üzerinden bir kez daha altını çizmiş oluyoruz. Ben bunlara ek olarak pratikte karşılaştığımız bazı sorunlara değinmek istiyorum.

Hedefli çalışma diyoruz, stratejik fabrikalar belirlemeliyiz diyoruz. Bunun da belli handikapları var. Belli fabrikaları hedef olarak seçtiğimizde, o fabrika dışındaki sorunlardan uzaklaşabiliyoruz. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı sorunlardan, toplumu ilgilendiren siyasal ve toplumsal sorunlardan kopabiliyoruz. Fabrikanın dar sorunlarına daralabiliyoruz. O fabrikadaki sorunların genelle bağını kuramıyoruz. Önemli handikaplarımızdan biri bence bu. Oysa, yoğunlaştığımız alan ile genelin bağını güçlü bir biçimde kurabilmek durumundayız. Bunu başardığımızda, o çalışmadan daha ileri sonuçlar alabileceğiz.

Örneğin Greif’te taşeronluk sorunu vardı. Tek başına Greif işçilerinin yaşadığı bir sorun olarak ele almış olsaydık, genelle bağını kuramazdık. Taşeronluk sınıfın genelini ilgilendiren bir sorun. Hatta işçilerin yaşadığı sorunlardan biri olmaktan çıkmış siyasal bir soruna dönüşmüş bulunuyor. Çünkü sermaye iktidarının temel bir politikası bu. Sen bu sorunu alıyorsun, genele müdahalenin bir aracına dönüştürebiliyorsun. Bu sana ciddi soluklanma alanları yaratabiliyor, önünü açabiliyor. Yöneldiğimiz her fabrikaya, her birime buradan bakmalı, özeli genelle bütünleştirecek bir bakışla hareket etmeliyiz.

Bir başka sorunumuz şu. Bizim öte-

yor, biz buralara da yerinde bir tutumla müdahale ediyoruz, başarısı için çabalıyoruz. Grevlerin, direnişlerin maddi kazanımlarla sonuçlanması kuşkusuz önemli. Ama bizim için daha önemli olan, oradaki öncü işçileri ileriye çekip kendi siyasal çizgimize kazanmak. Bu konuda hataya düşüyoruz. İşçiler kazansın da, nasıl kazanırsa kazansın diye bakıyoruz. Tüm güç ve olanaklarımızı bunun için seferber ediyoruz. Aynı emeği öncü işçileri kazanmak için harcamıyoruz. Eğer uzun vadeli düşünüyorsak, devrimci bir sınıf hareketi yaratmayı hedefliyorsak, gittiğimiz her yerde öncelikle, biz burada hangi işçileri kendi siyasal çizgimize kazanabiliriz sorusunu önümüze koymalıyız. İkincisi, bunları kazanmak ve eğitmek için neler yapabiliriz ve onlar üzerinden diğer işçilere nasıl müdahale edebiliriz?

Bu bakış açısıyla hareket etmeliyiz.

Bu bizim IV. Parti Kongresi öncesinde zayıf kaldığımız bir yaklaşım tarzıydı. “Bizim için sınıfın davası önemli” gibi söylemlerle gidiyorduk. Ama “sınıfın davası” için de sınıfın partisinin sınıf içerisinde güç olması önemli! Meseleyi böyle ortaya koymak gerekiyor.

Grevlere, direnişlere müdahalede

yaşadığımız başka sorunlar da var. Bizim UPS’ye, Türk Hava Yolları’na, başka direnişlere sistemli müdahalelerimiz oldu. Bülten çıkarttık, bildiri çıkarttık, başka süreçler yaşandı. Biz bu süreçlerde hep sendikal bürokrasi gerçeği ile karşı karşıya geliyoruz. İşçilere bu gerçeği, sendikal bürokrasinin oynadığı rolü anlatmaya çalışırken yanlışlar yapıyoruz. Örneğin THY’de bunu anlatırken, bu sendika size ihanet ediyor, şöyle yapıyorlar, böyle yapıyorlar dedik, işçiler bir daha bizi o kapıdan içeriye sokmadılar. Ama biz bunun yerine şunu söyleyebilirdik: Buradaki bu sorunu aşmak için komiteler kurmanız gerekir. Grev bir haktır, senin bu hakkını kullanmanı düzenin yasaları engelliyor, sen de işçi sınıfının mücadele yasalarıyla hareket etmelisin, vb... Bu tarz önerilerle gitmiş olsaydık, onları sendikanın geriliğiyle karşı karşıya getirmiş olacaktık. İşçilerin sendikaya güven duyduğu bir noktada sen “bu haindir, işçi satıcısıdır” vb. dersin, oradan kovulursun. Müdahalemizde kullanacağımız dil ve üslup, tarzımız ve yöntemimiz büyük bir önem taşıyor. Son birkaç yıl içerisinde en fazla karşılaştığımız sorunlar oldu bunlar. Bu konularda politikada esneklik dediğimiz şeyi hayata geçirebilmemiz gerekiyor.

Bir başka nokta, çalışmamızı planlarken, çeperimizdeki güçleri doğru bir tarzda konumlandırmak sorunu. Kim neyi başarabilecekte onu istemeliyiz. Örne-

ğin, bölgemizde bir stratejik fabrika var, bakıyoruz, buraya yönlendirebileceğimiz kim var? Bunu kaldıramayacak bir çevre ilişkimiz var, henüz gelişimi ona uygun değil. Buna rağmen zorla oraya yönlendiriyoruz. Bu sonuçta o fabrikadan sonuç alamamamız gibi bir tablo açığa çıkartıyor. Aynı zamanda o yoldaşın yıpranmasına, kendisine güvenini yitirmesine neden oluyor.

Biz son 7-8 aydır bu konu üzerine tartışıyoruz. Bir takım planlamalar yaptık, adımlarını attık, bunun sonuçlarını almaya başladık. Kim ne verebilecekse! Bu partinin kadroları var, kadrolarından çok fazla şeyi istemek durumundayız. Deneyim ve birikimi yetersiz olsa bile gidecek, sınırlarını zorlayacak, sonuç alıcı bir çalışmayı örgütlemek için elinden gelen çabayı sarfedecek. Ama yeni gelişen bir yoldaşımız ya da çevre gücümüz varsa, bunu gözetmek zorundayız. Biz önüne yapabileceği işi koyarsak, kendine güven duymasını sağlar, ufkunu açar, pratik içerisinde eğitilmesini sağlamış oluruz. Daha ileri sonuçlar almaya da başlarız. Böyle bir örneğimiz var. Yıllardır bölgede hiçbir fabrikaya girip çalışmayan ama çevremizde duran samimi bir yoldaşımız vardı. Bu tarz adımlar attığımızda, bir süre sonra kendisi fabrikaya girip sınıf çalışması yürütme ihtiyacı duydu. Bizim yönlendirmemiz olmadan hedeflediğimiz bir fabrikaya girdi ve istikrarlı bir biçimde çalışıyor.

Bizim ihtiyaçlarımız var, evet. Ama bazı ihtiyaçları karşılamayı kısa vadeli düşünmemeliyiz. Hedefli bir tarzda hareket ettiğimiz, “o yoldaşı şuraya hazırlayalım, bunun için de şu adımları atalım” dediğimiz bir durumda sonuç alırız. Öbür türlü, “bunun çapı bu kadar” türünden yargılarla hareket ediyoruz. Kendi eksikliğimizi görmüyor, karşıımızdaki insanın eksikliğine bakıyor, tabloyu oradan yorumlama yanlışına düşüyoruz.

Başka bazı örneklerde de benzer bir hataya düştük. Ama kendi eksikliklerimizi tartıştığımızda, o insanımıza taşıyabileceğinden daha fazla yükü yüklemeye çalıştığımızı gördük. Bu bakışla yaklaşmanızda sorunu çözebiliyorsunuz. Herkese yapabileceği işi vermeli ve fazlasını oradan doğru istemeliyiz.

Deneyimlerimizin paylaşılması ve genelleştirilmesinin önemi açık. O kadar çok deneyimimiz var ki, yerel parti örgütlerine ve tek tek yoldaşlarımıza bu konuda önemli görevler düşüyor. Ama merkezi önderliğe daha fazla görev düştüğünü düşünüyorum. Yerelin göreceği yer doğal olarak sınırlı. Yereller kendi deneyimlerini aktarır ama parti merkezi bunları alır, süzer, genelleştirir ve partinin önüne koyar. Bugünkü tablomuzu aşabilmemiz için merkezi önderliğin bu konuda daha yönlendirici olması gerekiyor.

TKİP MERKEZ YAYIN ORGANI EKİM’İN NİSAN 2016 TARİHLİ 301. SAYISINDAN ALINMIŞTIR... www.tkip.org

“Müjde yasa”lara kanmayalım!

Taleplerimizle 1 Mayıs'ta alanlara!

Kadınları kuluçka makinası olarak gören, ama bir yandan da “yedek ve ucuz işgücü” olarak değerlendiren sermaye devleti çalışan annelere yönelik bir dizi uygulamayı yasalaştırmaya hazırlanıyor. Böylece bir yandan “güçlü Türkiye için en az üç-beş çocuk” hedefinin arkasına dayanak oluşturulurken, bir yandan da işçi sınıfına yönelik kölelik ve sömürünün katmerlenmesi anlamına gelen kiralık işçilik gibi “müjde yasalar” meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Bu amaçla gündeme getirilen uygulamalardan iki tanesi de “Yarı Zamanlı Çalışma Yasası” ve torba yasa içerisinde bulunan “anneye erken emeklilik hakkı.”

Nisan 2015'te üçüncü doğuma teşvik, kadınlara çeyiz parası vb. maddeler torba yasa ile kabul edilmişti. Böylece kadınları çalışma hayatının dışına iten uygulamalar yasal statüler kazanmaya başlamıştı. Ocak ayında kabul edilen “Yarı Zamanlı Çalışma Yasası”na göre ise doğum yapan kadınların, analık izni sonrasında birinci doğumda 2 ay, ikinci doğumda 4 ay, sonraki doğumlarda ise 6 ay boyunca günlük çalışma süresinin yarısı kadar çalışabilmesi kabul edildi.

Bu uygulamaya göre yarı zamanlı çalışılan dönemin prim ve ücretlerini işveren karşılayacak, çalışılmayan sürenin prim ve ücretleri ise İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanacak. Kısacası fonda

para kalmadığı (!) iddia edilerek bu ücret ödenemeyebilecek. Ayrıca bu uygulamadan yararlanabilmek için doğum tarihinden önceki 3 yılda en az 600 gün işsizlik sigortası primi ödenmiş olması gerekiyor. Pek çok kadın işçi ve emekçinin çocuk bakımı, ev işi vb. sorumluluklar sebebi ile sigortasız ve geçici işlerde çalışmak durumunda olduğu düşünülürse, 600 gün prim yatırma zorunluluğu ile birlikte bu uygulamadan kolay kolay yararlanıla-

mayacağı rahatlıkla görülebiliyor.

Ayrıca “Yarı Zamanlı Çalışma Yasası”yla kiralık işçilik uygulaması da devreye sokuluyor. Yasaya göre patronlar yarı zamanlı çalışan kadın işçinin çalışmadığı zamanlar için kiralık işçi çalıştırabilecek. Yani yarı zamanlı çalışan kadın işçi çalışma süresi dolduğunda yerine daha ucuza çalışan kiralık işçi olduğu için işten atılma tehlikesi ile karşı karşıya kalacak.

“Çocuk teşvik paketi”nin genişletil-

mesi ile ise “anneye erken emeklilik” gündemde. Mevcut uygulamaya göre çalışan kadınlar sigortalı olduktan sonra yaptıkları doğumlar için üç çocuğa kadar doğum borçlanması yapabiliyor. Yeni uygulama ise kadınlara sigortalı olmadan önce yaptıkları doğumlar için de borçlanma hakkı getiriyor. Böylece yaklaşık 500 bin kadının altı yıl erken emekli olacağı ifade ediliyor.

Sermaye devleti kirli savaş ve sömürü politikaları ile çocuklarımızın geleceğini çalarken kadınlardan sürekli çocuk doğurmasını istiyor, çünkü kendisi için köle gibi çalışacak, kirli savaş politikalarına alet edilecek yeni nesillere ihtiyaç duyuyor. Bunun için sürekli “anneliğe teşvik” uygulamalarını devreye sokuyor. Bir yandan da “anneye yarı zamanlı çalışma”, “Özel İstihdam Büroları”, “taşeron kadro” gibi diğer müjde (!) yasalarla da esnek ve güvencesiz çalışmanın önünü açıyor.

Bizleri her türlü hakkımızdan mahrum bırakan ve köleleştirmeyi amaçlayan bu “müjde yasa”lara kanmayalım. Güvenceli çalışabilmek, sosyal haklarımızı kazanabilmek, insanca yaşamaya yetecek ücret alabilmek ve işyerlerimizde yaşadığımız sorunları çözebilmek için mücadeleyi yükseltelim, güncel taleplerimizle 1 Mayıs'ta alanlarda yerimizi alalım.

Kadınlar katledilirken...

Dinci-gerici AKP iktidarı, kadınlara yönelik nefreti ve şiddeti arttıran söylemlere ve buna hizmet eden politikalara devam ediyor. Kadına yönelik şiddetin %1400 arttığı orta yerde dururken, AKP sözcüleri kadınlara yönelik gericiliklerini tam bir aymazlık ve ikiyüzlülükle sürdürüyorlar.

Son olarak Adalet Bakanı Bekir Bozdağ tarafından bu söylemlere bir yenisi eklendi. Bozdağ, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sema Ramazanoğlu ve Yargıtay Başkanı İsmail Rüştü Cirit'in de katıldığı “Türk Hukuk Sisteminde Aile, Çocuk, Kadın Çalıştayı programı”nda aile içi şiddetle ilgili olarak açıklama yaptı.

Bozdağ konuşmasında, “Aile içi şiddette ve kadınla erkek arasındaki uyumsuzluklarda devletin polisiyle, askeriyeye, hakimiyeye, psikoloğuyula, sosyal çalışmacısıyla, uzmanıyla kadınla erkeğin arasına bu kadar girmesi ne kadar doğru? Acaba kadınla erkeğin yuvasını kurtar-

masına, şiddetin son bulmasına, aile birlikteliğinin daha iyi hale gelmesine mi katkı sağlıyor, yoksa kadın ve erkeği bir araya gelemez hale mi getiriyor? Bunun üzerinde ciddi olarak tartışmamız lazım” ifadelerini kullandı.

Konuşmasının devamında Bozdağ, devletin korumasıyla ya da verilen evden uzaklaştırma cezasıyla kaç ailenin kurtulduğu, kaç kadına yönelik şiddetin son bulduğu ve kaçının cinayete sonuçlandığı sorularını soruyor. Yapılan bu uygulamanın sonuçlarını iyi şekilde incelemekten bahsediyor. Tüm veriler zaten bu konudaki pratiklerini ve niyetlerini ortaya koymaktadır. Bunun yanında farklı sese tahammülsüzlüğünü de ortaya koyan Bozdağ kadın örgütlerinin eleştirilerine bakmamak gerektiğini belirtti.

Türkiye’de de kadına yönelik şiddetin ve gericiliğin bilinçli olarak tırmandırıldığı, her geçen gün artan kadın cinayetlerinden açık olarak görülmektedir.

2015 yılında öldürülen kadınların 27’si koruma altında olmasına rağmen ve öldürülme tehlikesini devlete bildirmişken katledildi. Bunun yanında, devlet en basit önlemleri dahi almadığı için 24 kadın 2015’te bir başka kadını korumaya çalışırken öldürülüyor. Resmi olmayan verilere göre ise 2016 yılının ilk üç ayında en az 81 kadın, kadın cinayetlerinde katledildi.

Bozdağ, devletin kadın erkek ilişkilerine karışmasının doğru olmadığını savunurken tüm bu verileri görmüyor. Sözde kadına şiddetin önünü kesmek için çıkartılan 6284 sayılı Koruma Kanunu’nun hayata geçirilmesi için dahi adım atılmıyor.

Tüm bunlar gösteriyor ki, önümüzdeki dönem dinci-gerici AKP iktidarı kadına yönelik şiddetin önünü dizginsiz bir biçimde açmaya devam edecektir. Kaldı ki gündeme gelen cinayetlere göstermelik cezalar verilirken, taciz ve tecavüzcüler sokağa salınmakta, her geçen

gün mahkemelerce yeni beraat kararları verilmektedir.

Sermaye devleti, gericisi AKP eliyle işçi emekçileri sefalete sürükleyip, bir yanılla da toplumsal çürümeyi arttırmaktadır. Fuhuş, taciz, tecavüz, cinsel istismar vb. ile toplumda ciddi anlamda bir yozlaşma ve çürüme yaratılmakta, bu çürüme her geçen gün derinleşmektedir. Kadına yönelik şiddetin önü açılırken, diğer taraftan çocuk istismarı yapan kurum ve kişiler korunmaktadır. Bunların en bariz örnekleri Ensar Vakfı olayı ve Cansel’in tecavüzcüsü olan öğretmeninin salınmasıdır.

Bu da bir gerçekliktir ki, bu ülkede devletin yasası da kurumları da işçi ve emekçilere hizmet etmemektedir. Bundan kaynaklı da işçi-emekçi kadınlar, ne bu sermaye devletinden ne de onun gericisi temsilcisi AKP’den medet umabilirler. Çünkü son tahlilde kadına yönelik bu şiddetin kaynağı tam da gericilikle beslenen sermaye devleti ve AKP iktidarıdır. Çözüm ise sosyalist işçi emekçi cumhuriyetidir.

Emekçi kadınların tek kurtuluşu var: Örgütlü mücadele!

Savaşlarda, evde, işte, sokakta, kısacası her yerde ve hemen her gün karşımıza çıkan kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz olayları ve yaşanan cinayetler-katliamlar, kadınların cinsel kimliğinden ötürü yaşadığı sorunları artık kimse-nin görmezden gelemeyeceği bir şekilde gözler önüne seriyor. Ama bir yandan da kadınların cinsel ezilimişliğinden kendi çıkarları (çifte emek sömürüsü, çocuk bakımı, ev işi gibi yükümlülüklerin kadınların üzerine yıkılarak çözülmesi gibi) için faydalanan kapitalist sistem sürekli olarak emekçi kadınlara (kuşkusuz emekçi kadınlarla birlikte erkeklere de) kadınların ikinci sınıf cins olduğu propagandasını yapıyor. Kadınların yaşadıkları sorunlara çözüm üretme iddiasında olduklarında dahi aslında toplumsal anlamda kadınların ezilen cins konumunu besleyen hamlelerde bulunuyorlar.

Örneğin kadını kuluçka makinası olarak gören ama bir yandan da ucuz iş gücü olarak değerlendirmek isteyen sermaye devleti çalışan annelere çözüm önerisi olarak "yarı zamanlı çalışma"yı gösterebiliyor. Böylece daha fazla çocukla daha genç ve sömürülebilir bir nüfus yaratılmaya çalışılırken, emekçi kadınlara çocuk bakımı ile birlikte güvencesiz çalışma dayatılıyor. Sermaye devleti attığı her adım, söylem ve yeni yasa ile emekçi kadınları köleleştirip, cinsel kimlikleri sebebi ile karşı karşıya kaldıkları sorunları daha da katmerli hale getiriyor. Emekçi kadınlar işyerlerinde bu uygulamaların yansımalarıyla en çarpıcı şekilde karşılaşılıyorlar ve kendilerini içerisine çeken bir sarmalda öğütülmeye çalışılıyorlar.

Kadınların işyerlerinde yaşadıkları cinsel ezilimişliği birkaç örnek ile açmaya çalışalım:

- Greif fabrikasında kadın işçiler ağır çalışma koşulları ve taşeron köleliğinin yanında erkek ustabaşı ve işçilerin sözlü ve fiziksel şiddetine maruz kalıyorlardı. Erkekler tarafından uğradıkları hakarete ve şiddete sessiz kalmayıp, bireysel olarak tepkilerini göstermek isteyen kadınlar ise kadın müdüre gittiklerinde kadın müdürün olayı örtbas etmesi ile karşılaşılıyorlardı.

- Novamed fabrikasında kadınlardan bir makine gibi sürekli ve seri çalışması beklenirken, aile yaşantılarından ne zaman çocuk doğuracaklarına kadar kadın işçilerin tüm yaşamına müdahale ediliyordu.

- Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ECA grubuna bağlı Valfsel

Tarih tüm dünyada kadın işçilerin işyerlerinde yaşadıkları taciz-tecavüze karşı yasalarda yaptırım olması, eşit işe eşit ücret alabilmek gibi taleplerle verdikleri militan mücadelelerle ve ancak bu mücadeleler sonucu elde edilen yasal kazanımlarla doludur. Bir yandan da emekçi kadınlar mücadele içerisinde, direnişlerde, grevlerde kendilerine biçilen ikinci sınıf cins kimliğini aşabiliyor, özgürleşebiliyor.

Armatür AŞ'de sekreter olarak çalışan Zühal Güneş, Genel Müdür H.O'nun tacizine uğradı. Güneş yaşadığı tacizi anlatırken kadın yönetim kurulu başkanının verdiği tepki ise "Kimseye anlatma rezil olursun, bir sekreter için genel müdürümü atamam" oldu.

- Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Rimaks Tekstil fabrikasında çalışan Nuray Bayraklı, ustabaşının tacizine uğradığı için açtığı dava sebebiyle iki kişi tarafından yolu kesilerek darp edildi.

- Kastaş Kauçuk fabrikasında çalışan iki kadın işçi fabrikadaki kölece çalışma koşullarına ve kadın işçilerin karşı karşıya kaldıkları taciz ve mobbinge karşı örgütlenme çalışması yürüttükleri için işten atıldılar.

Yukarıdaki örneklerle sayısız eklemeye yapılabilir kuşkusuz. Pek çok emekçi kadın yukarıdaki örneklerle benzer şeylerle karşılaşılıyor. Ancak yaşadıkları çifte sömürü ve karşı karşıya kaldıkları sorunlar ne kadar katmerli ve yakıcı olursa olsun genellikle bu sorunları çözmek noktasında bir çözüm yolu bulamıyorlar (yukarı-

daki örneklerde görüldüğü gibi kendileri gibi kadın olan müdür vb.den yardım istemek de bir sonuç getirmiyor). İşte tam da bu noktada yukarıda verdiğimiz örneklerin akıbetinin diğer pek çok örnekte olduğu gibi çözümsüzlük ve bir boyun eğiş olmadığını belirtmemiz gerekiyor.

Yukarıda adları geçen ve örnekleri verilen pek çok kadın sınıf kardeşlerinin yaptığı gibi yaşadıkları karşısında sessiz kalmayı ya da boyun eğmeyi veya kişisel tepkiler vermeyi değil, mücadele etmeyi-direnmeyi, bunu da örgütlü bir güç olarak yapmayı tercih etmiş kadınlar. Yukarıdaki her bir örnek ve ardından yaşanan grev-direniş-mücadele deneyimi emekçi kadınların yaşadıkları sömürü ve cinsel ezilimişlikten kurtuluş yolunu gösteriyor. Çünkü emekçi kadınların karşı karşıya kaldıkları sömürü, baskı, taciz, şiddet gibi sorunları aşmasının ve insanca çalışma koşullarını elde edebilmesinin tek yolu erkek sınıf kardeşleri ile birlikte mücadele etmesinden geçiyor.

Kadın işçi-emekçiler, dahası tüm emekçiler adına kazanılmış hangi haktan bahsedecek olsak bunun arkasında işçi

sınıfının sermayeye karşı mücadelesi yapıyor. Tarih tüm dünyada kadın işçilerin işyerlerinde yaşadıkları taciz-tecavüze karşı yasalarda yaptırım olması, eşit işe eşit ücret alabilmek gibi taleplerle verdikleri militan mücadelelerle ve ancak bu mücadeleler sonucu elde edilen yasal kazanımlarla doludur. Bir yandan da emekçi kadınlar mücadele içerisinde, direnişlerde, grevlerde kendilerine biçilen ikinci sınıf cins kimliğini aşabiliyor, özgürleşebiliyor. Pek çok kadın direnişçinin de ifade ettiği gibi emekçi kadınlar kendilerine olan güvenlerini mücadeleye adım atmalarının ardından kazanabiliyorlar. Benzer bir şekilde erkek işçilerin de kadın işçilere bakış açısı mücadele içerisinde değişmeye başlıyor, kadın-erkek ilişkileri kapitalist sistemin dayattığı yoz ilişki biçimlerinin dışına çıkmaya başlıyor.

Kısacası emekçi kadınların, kapitalist sistemin kendilerine dayattığı ve her geçen gün katmerli hale getirdiği cinsel ezilimişliği aşmalarının ve çözüme götürmelerinin yolu erkek sınıf kardeşleri ile birlikte örgütlü mücadeleye katılmaktan geçiyor.

Ankara'daki Katliam Planı biliniyordu!

10 Ekim Ankara Katliamı ile ilgili geçtiğimiz hafta basına yansıyan haberler katliamcı devlet ve düzen gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. Sermaye devletinin IŞİD'in katliam hazırlığında olduğunu önceden bildiği ortaya çıktı. Polis teşkilatının sadece kendi mensuplarına "canlı bomba olabileceği" uyarısında bulunarak dikkat etmelerini istediği, saldırıları önlemeye yönelik bir şey yapmadığı müfettişlerin araştırmalarından yansıdı. Ankara Valisi'nin ve İl Emniyet Müdürü'nün saldırı öncesinde defalarca uyarıldığı ortaya çıktı. Katliamdan sonra Davutoğlu canlı bombalar için "Kendilerini patlatmadan yakalayamıyoruz" dese de ortaya çıkan belgeler onu açıkça yalanlamakta, devletin tüm kurumlarıyla katliamdan haberdar olduğunu göstermektedir.

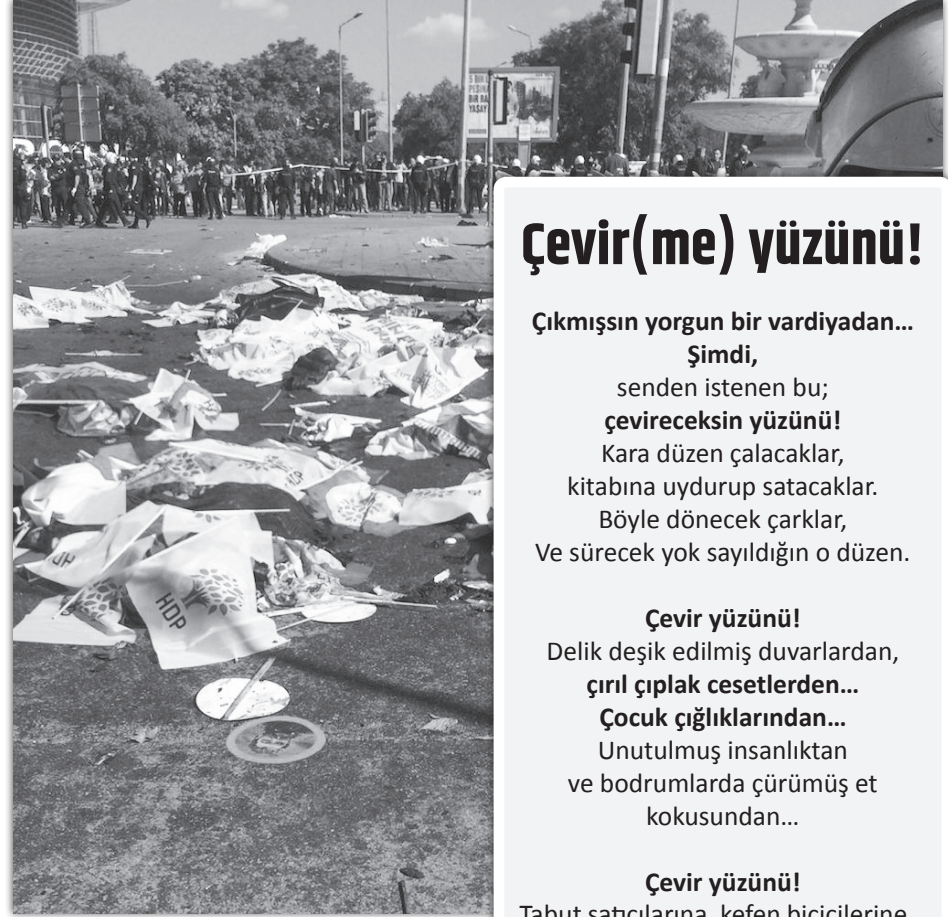
Devletin IŞİD'in bu tür saldırılar gerçekleştirileceğine dair 62 istihbarat bilgisine sahip olması, katliamcılarının adlarına bile ulaşılmış olması, devletin katliamı önlemek gibi bir derdi olmadığını göstermektedir. Tıpkı Hrant Dink'in katledilme sürecinde olduğu gibi.

Ortaya çıkan telsiz konuşmalarından

yansıyanlar ise oldukça ibretlik. Katliamdan 11 dakika sonra provokasyon gerekçesiyle ek kuvvet ve TOMA isteniyor. Bilindiği gibi patlamayı yaşamış insanlara tazyikli su ve gaz bombasıyla saldırılmıştı. Bu emirler telsiz konuşmalarında mevcut. Yaralılara bu şekilde "müdahale" edilmesinin ise ölümleri artırdığını söylemeye bile gerek yok. Öte yandan katliam alanına ambulansların gelmeleri de engellenmişti.

Canlı bombaları yakalamak gibi derdi olmayan devletin bu katliamdaki rolü ayan beyan ortadadır. "Güvenlikten" sorumlu olmalarına rağmen, başta vali gibi görevlilerin cezalandırılması şöyle dursun, konuyu haberleştiren gazetecilere soruşturma açılıyor! Bu şekilde konuyu örtbas etmeye çalışıyorlar.

Tüm bu gerçekler IŞİD'in bu ve diğer katliamlarının ardında devletin ve AKP'nin rolünü ve çıkarlarını açıkça ortaya koymaktadır. Katliamlarla toplumu korku cenderesine alarak hükümlerini kolayca sürdürmek isteyenler ise tarih önünde er ya da geç yaptıklarının hesabını vereceklerdir.

Çevir(me) yüzünü!

Çıkmışsın yorgun bir vardiyadan...

Şimdi,

senden istenen bu;

çevireceksin yüzünü!

Kara düzen çalacaklar,
kitabına uydurup satacaklar.

Böyle dönecek çarklar,
Ve sürececek yok sayıldığın o düzen.

Çevir yüzünü!

Delik deşik edilmiş duvarlardan,
çırıl çıplak cesetlerden...

Çocuk çığıllıklarından...

Unutulmuş insanlıktan
ve bodrumlarda çürümüş et
kokusundan...

Çevir yüzünü!

Tabut satıcılarına, kefen biçicilerine...
Ve ölüm hükümdarlarına...

Çevir(me) yüzünü!

Ülkem diye giydiğin
aynı kanlı elbisedir.

Bir yakasında düğün-bayram
diğer yakasında kan-revan.

Bir yakası ter içinde çalışmaktan,
diğer yakası kan-ter içinde
vurulmaktan.

Memleketim dediğin;

düşmüş bir omzu,

bir omzu ayakta.

Gururdan açık değil böğrü.

Yoksulluktan...

Utandır,

kardeş kardeşe sırt çevirmiş.

Ama ne fayda!

İki yakan bir araya gelmez artık.

Çevir(me) yüzünü!

Çünkü iki yakana

aynı düşman el yapışmış.

Vururda vurur.

Sömürürde sömürür.

Ve unutma,

o kirli sessizlikten daha temizdir
kir pas içindeki tulumun.

H.EYLÜL

(Mart 2016)

Çocuklar sevgiye ihtiyaç duyuyor, bu düzene değil!

23 Nisan vesilesiyle bir kez daha bu düzenin efendilerinin ne kadar "çocuk sevici" olduklarına tanık olacağız. Oysa aynı zaman diliminde gündeme gelen çocuk istismarı haberleri dehşete düşüren bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor. Pozantı vb. çocuk hapishanelerindeki çocukların maruz kaldıkları cinsel saldırıların benzerleri şimdi başka karanlık merkezlerde yaşanıyor.

Ancak bu düzenin çocuklara "ödülü" "bu kadarla sınırlı değil. Yapılan açıklamalara göre temel gereksinimlerini karşılayamayan ve yaşamlarını sürdürmekte güçlük çektiği için sosyal yardım kurumlarına başvuran çocuk sayısı 19 binden 101 bine yükseldi. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı (ASPB) verilerine göre, muhtaç çocuk sayısı son 10 yılda yüzde 500 arttı. Gayri resmi kurumlara kaç ailenin başvurduğu, ne kadar çocuğun hangi koşullarda, ne gibi yardımlar aldığı ise bilinmiyor.

Yardıma muhtaç çocuk sayısı 2005'te

19 bin 735 iken, geçen yıl 101 bin 561'e yükseldi. Yoksulluk içinde olup temel gereksinimlerini karşılayamayan ve yaşamlarını en düşük düzeyde dahi sürdürmekte güçlük çeken ve buldukları illerde Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü'ne başvuran ailelere, aile başına ödenen aylık destek miktarı ortalama 582 lira oldu.

Yardıma muhtaç çocuk sayısındaki artış oranı ile bilgiler resmi rakamlara dayanıyor. Bir de bilinmeyenler var. Çünkü AKP hükümetinin anlayışına göre haber yapılmazsa, duyurulmazsa sorunlar daha kolay çözülebilir. Bu düzende çürümenin, ahlaki yozlaşmanın en çok da çocukları tehdit ettiği bir dizi trajik örnek üzerinden görülüyor. Bu gerçekler "münferit" perdesi örtülmek için her şey yapıyor.

ÇOCUKLARIMIZDAN ELLERİNİZİ ÇEKİN

Korkutucu bir başka gerçek ise çocukların sığınmak zorunda kaldıkları sosyal yardım merkezlerinde başlarına gelenler. Çocukların öldürüldüğü, hapse atıldığı,

işkence yapıldığı bir ülkede başka türlü söz zaten mümkün olmaz. Artık iş cinayetlerinde, devlet teröründe ayrıcalık gösterilmeyen çocuklara ahlaki çürümenin bedelini ödeme konusunda olduğu kadar, yoksulluğun faturasını ödeme konusunda da ayrıcalık gösterilmiyor.

Kuşkusuz tüm bunlar çocukların yüreklerinde ve zihinlerinde derin yaralar açacak, kişisel gelişimlerini olumsuz etkileyecektir. Ancak gerçekleri gördükçe, bu düzenin kendilerine nasıl karanlık bir gelecek sunduğunu bilince çıkardıkça da içleri öfkeyle dolacaktır. Ufacık ellerin yaptığı zafer işaretleri bugün daha çok Kürt çocuklarında görülürken, yarınlarda tüm çocukların ortak sembolleri haline gelecektir. Barikatlarda direnmeyi öğrenen çocuklar dün olduğu gibi yine olacaktır.

Geleceklerini karartanlardan, yine kendi elleriyle yarınlara alacaklardır. Çünkü çocuklar gerçek sevgiye ihtiyaç duyuyor, bu düzenin yozluğuna, çürümüşlüğüne değil!

Türkiye'nin Suriye ile flörtü ve anlamı üzerine

D. Yusuf

Rojava ve Kuzey Suriye Federasyonu ilanı uluslararası alanda ve bölgede sadece önemli yankılar yaratmakla kalmadı, yanı sıra, sürpriz ve şaşırtıcı kimi gelişmelere de yol açtı. Sürpriz ve şaşırtıcı en önemli gelişmelerden biri de Türk sermaye devleti ile Suriye rejiminin gizli yapılan buluşmasıdır. Söz konusu görüşme duyulur duyulmaz taraflarca da doğrulandı. Hem Türk sermaye devleti hem de Suriyeli yetkililerce normal bir gelişme olarak nitelendi. Rusya'nın sermaye devletine olan güvensizliği nedeniyle oldukça temkinli yaklaştığı bu buluşmaya Cezayir'in aracılık yaptığı ileri sürülüyor.

DEĞİŞEN KOŞULLAR, FARKLILAŞAN ÇIKARLAR VE KÜRT SORUNU

Yıllardır yerleşik bir statükoya sahip olan Ortadoğu son yıllarda birbirini izleyen emperyalist müdahalelere ve adeta zincirleme biçimde gerçekleşen toplumsal çalkantılara sahne olmuştur. Bunlarla bağlantılı olarak bölgenin koşulları pek çok bakımdan değişmiş, yeni sorunlar ortaya çıkmış, yeni güç dengeleri oluşmuştur. En önemli değişikliklerden biri de bölgenin yerleşik statükosuna ilişkin olanıdır.

Şöyle ki, bölgenin öteden beri yerleşik bir statükosu vardı. Ne var ki Ortadoğu'nun bu yerleşik statükosu, emperyalist müdahaleler ve toplumsal çalkantıların sonucu olarak son yıllarda hepten altüst oldu. Örneğin, ABD'nin ikinci Irak işgali ile birlikte Irak fiilen üçe bölündü. Bunu ABD ve onun öncülüğündeki emperyalist koalisyonunun Suriye'ye dolaylı müdahalesi izledi. Suriye'ye dönük IŞİD, El Nusra gibi çağdışı gerici güçler aracılığıyla yürütülen kirli ve kanlı savaşla kendisini ifade eden bu müdahalenin sonucunda, bu kez Suriye fiilen üçe bölündü.

Öte yandan, dümeninde dinci-gerici AKP iktidarının olduğu Türk sermaye devletinin bölgenin en güçlü devleti olma hırsı ve hevesi ile emperyalizmin dümen suyunda, bir Sünni eksenini yaratarak İslam kardeşliği temelinde en dostane ilişkiler içinde olduğu İran'a cephe alması, yine Sünni eksenini politikasının dolaysız sonucu olarak en yakın ilişkiler içinde olduğu Esad'ı bir numaralı düşman ilan edip, Suriye'deki gerici iç savaşta aktif taraf olması, bu aynı mantıkla Irak'ın iç işlerine müdahale etmesi ile bu tarihsel ittifak son yıllarda büyük yaralar almış, zaafa uğramıştır. O kadar ki Kürtlere karşı her zaman ortak tutum alan ve birbirini

destekleyen bu devletler adeta birbirine düşman olmuşlardır.

Bütün bunlar en çok Kürtlerin lehine sonuçlar yarattı. En başta Kürdistanı bölen sınırlar önemli ölçüde yıkıldı. Kürdistan'ın farklı parçalarındaki mücadeleler arasındaki etkileşim daha da güçlendi. Özgürlük ve eşitlik mücadelesi için daha elverişli koşullar oluştu. Kürt sorunu tek tek devletlerin iç sorunu olmaktan çıkıp bir bölge sorunu, hatta uluslararası bir sorun haline gelip, öne çıktı. Kürt hareketleri de olayların akışında gittikçe etkin bir konum kazandı. Irak'a müdahalenin sonucunda ABD'nin desteği ve hamiliği koşullarında Güney'de fiili bir federe Kürt devleti kurulmuştu. Bunu Rojava'da kurulan fiili özerk oluşum izledi. Bu gelişmenin de etkisi ile Kuzey'deki mücadele daha kapsamlı bir hale geldi. Bunlar önemli kazanımlardı ve gitgide çoğaldı.

Emperyalizmin kirli yeni silahı IŞİD adlı ölüm makinesi de bu gelişmeleri önleyemedi. IŞİD ölüm kusan bir saldırganlıktı. Bu saldırganlık önce Şengal'de karşılınıp, püskürtüldü. Mahmur'a da sokulmadı. Türk sermaye devletinin açık desteği ile başvurduğu Kobanê saldırısı da hüsrarla sonuçlandı. Bütün bunlar Kürt hareketine bir itibar kazandırdı, manevra alanını genişletti. En önemlisi de Kürt hareketi uluslararası arenada direnişçi bir güç olarak meşrulaşmaya başladı. Gelinek yerinde bölgenin yerleşik statükosu, başarıya ulaştırılıp ulaştırılmayacağından bağımsız olarak, Kuzey'de de delinmeye çalışılıyor. Pek çok yerde fiili özyönetim girişimleri ilan edilmiştir. Sömürgeci Türk sermaye devleti eşi benzeri görülmemiş bir kanlı savaşla verili statükoya itirazı anlatan bu direnişi ezmeye çalışıyor.

TARİHSEL İTTİFAK YENİDEN Mİ OLUŞUYOR?

Bilindiği üzere, Kürdistan'ı aralarında bölüşen devletler, yani Türk sermaye devleti, İran, Irak ve Suriye arasında her daim Kürtlere ve Kürt ulusal kurtuluş

mücadelelerine karşı, arkasında emperyalizmin durduğu tarihsel bir ittifak var olmuştur. Bu devletlerin hepsi de bünyelerinde bir "Kürt tehlikesi" barındırmaktadır. Dolayısıyla, zaman zaman çelişen çıkarları yüzünden oldukça çatışmalı durumlar yaşasalar da bir noktadan sonra, bünyelerindeki bu "tehlikenin" daha da büyümemesi için kendi aralarındaki savaşlara son vermişler, bu ortak "tehlike" ve korkuya karşı birleşmişlerdir.

Bugün de benzeri bir durum var. Bu kez gerçekten "tehlike" büyüyor. Tek bir yerde değil, bölgenin yerleşik statükosu her yerde tehdit altındadır. Tam da Suriye'nin geleceğinin, onun şahsında da tüm bölgenin geleceğinin, bu anlama gelmek üzere hangi güç ya da güçlerin çıkarları temelinde şekilleneceğinin, bu arada da, çözülmek için kendisini dayatan Kürt sorunun geleceğinin tartışıldığı bir sırada, Rojava Kürtlerinin, tüm bu tartışmalara cevap niteliği taşıyan, Rojava ve Kuzey Suriye Federasyonu ilanı, hem emperyalist güçler hem de Kürdistan'ı aralarında bölüşen sömürgeci devletler için daha da uyarıcı olmuş, "tehlikenin" daha da büyüdüğünün işareti olarak algılanmıştır. Söz konusu çıkışla birlikte emperyalist güçlerin ve bölge gericiliğinin yaşadığı hareketlilik, bu çıkışa dönük olarak yapılan tüm açıklamalar bunun ilk elden karşılıkları olmuştur. Bunu, Türk sermaye devleti ile Suriye yetkililerinin görüşmesi izlemiştir. Bu aynı zaman dilimi içinde Türk sermaye devleti ile İran arasında yaşanan yakınlaşma çabaları, bu yöndeki bir başka gelişmedir.

Demek oluyor ki, daha düne kadar düşmanca çatışan ve hala çatışma halinde olan bu devletlerin, kuşkusuz ki tümüyle gerici amaçlarla görüşmeleri şaşırtıcı sayılmamalıdır. Zira her şeye rağmen bu buluşma ve yakınlaşma girişimlerinin bir mantığı var. Kürtleri zora dayalı biçimde bünyelerinde tutan bu devletlerin hepsi de bir bölünme korkusu içindedir. Tam da bu nedenden ki, son yıllarda zaafa uğrayan tarihsel ittifakı onarmaya ve "büyüyen bir tehlike" olarak gördükleri

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında ortak bir tutum almaya çalışıyorlar. Gerçek tam olarak budur.

SONUÇ YERİNE

Türk sermaye devleti, Suriye ve İran arasında başlayan bu flörtün hem kendi halkları hem de kardeş Kürt halkı için hiç ama hiç hayırlı bir sonucu olmayacaktır. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi bundan önce olduğu gibi günümüzde de emperyalizmin, en başta da ABD emperyalizminin de zerrece umurunda değildir. Onun yegane amacı bölgenin kendi çıkarları temelinde yeniden şekillendirilmesidir. Günümüzde bölgede önemli bir güç haline gelen Kürtler, özellikle de Rojava Kürtleri ona sadece ve sadece bu amacına ulaşması için gereklidir. İran-Irak savaşının ardından yapılan 1975 yılındaki ünlü Cezayir anlaşması sonrasında Molla Mustafa Barzani önderliğindeki Güneyli Kürtler'in yaşadığı büyük trajedi, yine emperyalist koalisyonun ilk Irak işgali sırasında önce ayaklanması için teşvik ettiği, ardından da ortada bıraktığı yine Güneyli Kürtler'in Halepçe'de 5 bin kişinin ölümünün şahsında yaşanan büyük yıkım unutulmamalıdır. ABD emperyalizmi bu her iki yıkımın da baş sorumlusudur.

Bir kez daha, "Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akıbeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başara bilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüzyüze kalacaktır." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Türkiye Mesleki ve Teknik Eğitim Strateji Planı üzerine

75 bin 890 genç işçi hazırlanıyor!

Türkiye Mesleki ve Teknik Eğitim Strateji Planı ile birlikte sermaye ile okulların işbirliği alanı genişletildi. Okulların laboratuvar ve atölyelerinin patronlar tarafından etkin bir şekilde kullanılması sağlandı. Kamu-özel sektör işbirliği için yasal düzenlemeler yapıldı, özel sektörün okullarda atölye ve laboratuvar kullanabilmesi için kolaylık sağlandı. Sermaye el altından okullardaki atölyelere iş yapıyor. Ancak yapılan düzenleme ile bu duruma yasal kılıf da hazırlanmış oldu. Sermaye devletinin "Türkiye Mesleki ve Teknik Eğitim Strateji Belgesi ve Eylem Planı" 2014-2018 yılları arası dönemi kapsamaktadır. Bu açıdan 4 yıllık planın kalan son iki yılında belirli bir mesafe de almış görünüyorlar. Konunun bu yanına girmeden önce kısaca strateji planında ne ifade ediliyor ona bakalım.

STRATEJİ PLANI

Strateji planının temeli aslında sermayeye bir çağrı niteliği taşıyor. Bu alanda yeterli yatırım yapılmadığı için mesleki ve teknik eğitimin nitelik olarak çok geride olduğu açıklanıyor. Planın finansal kaynak bölümünde ise şu ifadeler yer alıyor:

"Mesleki ve teknik eğitim büyük oranda devlet tarafından finanse edilmektedir. Bunun dışındaki kaynaklar: Uluslararası projelerden eğitime aktarılan pay, bağışlardan, STK'lardan gelen para, okullardaki döner sermaye" (Madde 83 Finans Yönetimi- sayfa 28)

Belgede, eğitim sisteminin tüm süreçlerinin sermayenin ihtiyaçlarına dayalı olarak işletilmesi gerektiğinin altı çizilirken; "Hızla değişen bilgi, teknoloji, üretim yöntemleri ile iş hayatındaki gelişmelere paralel olarak dinamik bir yapı sergileyen mesleki ve teknik eğitimin önemi tüm dünyada giderek artmaktadır. Bizlerin de temel önceliği mesleki ve

teknik eğitimi yerel, ulusal ve uluslararası iş piyasalarının beklentilerine uygun yapılandırmaktır" deniyor.

Strateji planı aslında bir "yeniden yapılandırma" sürecinin başlıklarını içermektedir. Mesleki ve Teknik Eğitimin piyasadaki yeri, önemi, misyonu ve sorun alanları üzerinden bir eylem planı ortaya koyuluyor. Türkiye'deki işsizlik oranlarını açıklarken, sermayenin ihtiyaç duyduğu nitelikli iş gücü için mesleki ve teknik eğitimi yaygınlaştırma gerekliliğinden bahseden strateji planında, mesleki ve teknik lise mezunlarının içerisinde de işsizlik oranının yüksek olduğu şu sözlerle ifade ediyor; "Ekonominin ihtiyaç duyduğu alanlardaki nitelikli personel temininde zorluk yaşanmasına rağmen mesleki ve teknik eğitim mezunlarının işsizlik oranı yüksektir." Bunun çözümü olarak OSB'lerde kurulacak meslek liseleri işaret ediliyor: "İş piyasasının ihtiyaçlarına uygun olarak mesleki ve teknik eğitimin verilmesi, eğitim istihdam ilişkisinin güçlendirilmesi, aktif iş gücü piyasası politikalarının etkin olarak uygulanması, mesleksizlik sorununun giderek iş gücünün istihdam edilebilirliğinin artırılması doğrultusunda bazı OSB'lerde bulunan mesleki eğitim okul ve kurumlarının kapasitelerinin geliştirilmesi ve yeni meslek liselerinin kurulmasının hızla yaygınlaştırılması" (Madde 95- sayfa 31-Meslek ve teknik eğitim mezunları işsizlik oranı)

12.yy'dan 18. yy sonuna kadar geleneksel usüllerde esnaf ve sanatkar teşkilatlarınca yürütülen mesleki ve teknik eğitim, Selçuklular'da "ahilik", Osmanlı döneminde bir süre sonra "Lonca" ve "Gedik" teşkilatlarına dönüşmüştür. "Mesleki ve teknik eğitim alanında modern anlamdaki ilk girişimler 18'inci yüzyılda orduyu düzenlemek amacıyla

başlatılmıştır. Meslek öğretimi, 1860'lı yıllardan itibaren örgün eğitim kurumları olarak değerlendirilen meslek ve sanat okullarında verilmiştir." "Cumhuriyetle birlikte mesleki ve teknik eğitim devlet politikası olarak ele alınmıştır." (Strateji planı 35-36. madde)

Sermaye devleti geçmişte devlet politikası olarak baktığı mesleki ve teknik eğitime şimdi de "memleket meselesi" derken çok da tesadüfi bir yorumda bulunmuyor. Strateji planını incelediğimizde gördüğümüz şey, sermaye devletinin bu alanda kâr odaklı bir çabanın içerisinde olduğudur. Bu nedenle stajdan atölyeye, bütçeden ayrılan paydan döner sermayeye kadar okul içinde ve dışında birçok uygulama sermayenin lehine olarak hayata geçirildi/geçiriliyor.

Sektör odaklı okullar açılması konusunda sermayeyle işbirliği yapmaya başlayan MEB, her OSB'ye bir meslek lisesi projesi ile patronların uzun vadede iş gücü ihtiyaçlarını karşılamayı hedefliyor. Bu yolla atölye ve laboratuvarlarda çalıştırdıkları meslek liseli öğrencileri, "gözleri açılmadan" fabrikalarda çalıştırmayı amaçlıyorlar.

SERMAYE DEVLETİ KAZ GELECEK YERDEN TAVUK ESİRGEMİYOR.

Sermaye devleti kaz gelecek yerden tavuk esirgemiyor. OSB'lerde açılacak meslek ve teknik liselerine kayıtlı öğrenciler için devlete maliyetinin bir buçuk katını geçmemek üzere Maliye Bakanlığı

ve MEB tarafından belirlenen tutarda ödenekten bütçe ayrılması strateji planında yasal kılıfına uydurulmuş bulunuyor. Daha öncesinde 6 bin lira ödeme yapıldığını açıklamışlardı. Bu yıl içerisinde ise 87 milyon lira ödeme yapılacağı ifade ediliyor. OSB'lerdeki 23 özel meslek lisesinde yaklaşık 16 bin öğrencinin eğitim aldığı, devlet okullarının sayısının da 34'e çıktığı ve 19 binin üzerinde öğrencisi olduğu açıklandı. MEB'in 2015 istatistiklerine göre Türkiye'de 429 özel mesleki teknik eğitim lisesi bulunuyor. Bu okullarda toplam 75 bin 890 öğrenci eğitim alıyor.

Sermaye için stratejik olarak önem verilen bu alandaki değişiklikleri izlemek ve politik olarak müdahale edebilmek önemli bir yerde duruyor. Zira 75 bin 890 genç işçi geleceğin metal fırınlarını yaratacak potansiyelleri de içerisinde barındırıyor.

"Sosyalizm mücadelemizi yükseltmek için 1 Mayıs'ta alanlara!"

"Dünya öküzün boynuzları üstünde durmuş

Her kıpırdığında öküz, deprem olurmuş

Oysa dünya, işçilerin omuzları üstünde durur

Kıpırdasın da gör, deprem nasıl olur..."

Gün geçtikçe çürüyen bir düzenin hüküm sürdüğü dünyada, elbette ki yasaklarla ve zorbalarla karşı karşıya kalacağız. Keza bu düzenin işçi sınıfının birliğinden nasıl korktuğunu ve silahlı güçlerini nasıl kullandığını 1886'da Haymarket olayında, Türkiye'de ise '77 1 Mayıs'ında görmüş olduk.

Gericiliğin, iş cinayetlerinin, baskının ve zulmün, kadın cinayetlerinin, çocuk istismarının arttığı; gazetecilerin, akademisyenlerin tutuklandığı ve bun-

ların benzeri birçok olayın yaşandığı bir dönemdeyiz. Dünyada ise Ortadoğu adeta kan gölüne çevriliyor, emperyalizmin hizmetindeki cihatçı çeteler hergün vahşi katliamlar gerçekleştiriyor, bütün bir dünya adeta savaşa sürükleniyor. Kürdistan'daki kirli savaşı da bunlardan bağımsız düşünemeyiz.

İşte tam da bu süreçte düzen içinde değil de "Düzene karşı devrim!" şiarıyla yola çıkıyoruz.

İşçiler ve emekçiler hiç unutmazınlar ki, bu mücadelede yalnız değiller.

Bir öğrenci olarak yolumuz işçi sınıfının yoludur diyorum!

Sosyalizm mücadelemizi yükseltmek için 1 Mayıs'ta alanlara!

Yaşasın 1 Mayıs!

Biji yek gulan!

ÇORLU NKÜ'DEN BİR ÖĞRENCİ

"Bir gün değil her gün mücadele!"

1 Mayıs denince sadece bir günlüğüne tepki göstermek olarak algılanıyor çoğunlukla. Oysa 1 Mayıs'ı 1 Mayıs yapan diğer zamanlarda verilen mücadeleler, kazanılan zaferlerdir aynı zamanda. 1 Mayıs mücadele sonucu elde edilen zaferin bayramıdır. Yoksa yıl içinde mücadele durağan olacak sonra 1 Mayıs'ta sihirli değnek mi degecek de mücadele yükselecek. Ruhunu satmış sendikal bürokraside ve ona yamanmış

reformistlerde durum bu.

1 Mayıs'ta taşeronlara karşı, iş cinayetlerine dur demek için, özgür, bilimsel, anadilde eğitim için ses çıkarmalı, toplu olarak talepler dile getirilmeli. Yapılacak planlar dile getirilmeli. 1 Mayıs sonrasında da bu talepleri hayata geçirmek için harekete geçmeli. Sorular seneye 1 Mayıs için ne yaptın diye, cevapsız kalırsın!

ÇORLU NKÜ'DEN BİR ÖĞRENCİ

İslam İşbirliği Teşkilatı 13. Zirvesi;

Yozlaşmış teşkilatın başarısız seremonisi

İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) 13. Zirvesi İstanbul'da gerçekleştirildi. 20 ülke devlet başkanı, kral veya başbakan düzeyinde temsil edilirken, diğerleri ise bakan düzeyinde katılımı tercih etti. Dönem başkanlığını Türkiye'ye devreden Mısır adına zirveye katılan Mısır Dışişleri Bakanı, Tayyip Erdoğan'ın kaba tutumuna tepki göstererek ülkesine döndü.

Kabalığı sınır ötesine taşıyan kaçak sarayın tiranının aynı tutumu zirvede de sergilemesi bazı çevreler tarafından şaşkınlıkla karşılanırken, Mısırlı bakan protestoyu tercih etti. Ortaçağ kalıntısı El Suud rejiminin hazırladığı sonuç bildirisine itiraz eden İran Cumhurbaşkanı da heyetiyle beraber zirveden çekildi. Başını El Suud kralının çektiği Vahhabilerin gölgesinde gerçekleştirilen zirveye rezaletler damgasını vurdu. Zirveye "Adalet ve Barış için Birlik ve Dayanışma" gibi "ulvi" bir başlık yakıştırılsa da Ortadoğu gericiliğinin başarısız bir seremonisinden öteye geçemedi.

AÇILIŞA KABALIK DAMGASI

Dönem başkanlığını Türkiye'ye devretmek için gelen Mısırlı bakan, dinci gericiğin şefinin "dindar/kindar" tutumuna maruz kaldı. Mısırlı bakanla el sıkışmayan Tayyip Erdoğan, açılış konuşmasında devrik Müslüman Kardeşler yönetimine teşekkür etti. Ev sahibi sıfatı taşıyan kişinin sergilediği kabalıklar, zirvede yaşanacak diğer rezaletlerin habercisi oldu.

İstanbul'a gelmeden önce Kahire'yi ziyaret eden el Suud kralı, zirve vesilesiyle Türkiye-Mısır ilişkilerinde yeni bir sayfa açabileceğini var sayıyordu lakin tersi oldu. Saray tiranının kabalıkları zaten aşılamaayan sorunlara tuz-biber kattı.

SONUÇ BİLDİRİSİ REZALETİ

Zirve adına yayınlanan sonuç bildirisine, el Suud kralı damga vurdu. Arap coğrafyasının petro-dolar servetini emperyalist efendileriyle birlikte yağmalayan el Suud, bu servetten dağıttığı rüşvetler sayesinde üye ülke temsilcilerinin bildiriye imza atmasını sağladı. İran'ı kınayan bildiriye itiraza karşı sergilenen küstah-

lıktan dolayı Hasan Ruhani ile ekibi de zirveyi terk etti.

Mısır ile İran'ın tepkileri zirve seremonisini iyice gözden düşürdü. Zira zirveye el Suud kralı ile onun petro-dolar servetinden nemalanma hesapları yapan Tayyip Erdoğan damga vurdu. İkilinin zirveye damga vurması, sonuç bildirisinde İran'la Lübnan Hizbullahı'nı kınayan ifadelerin yer almasına imkan sağlasa da, ciddiyetini tartışmalı hale getirdi.

SIYONİST İSRAİL'E GÖZ KIRPTILAR

"Sünni eksen" adı altında Ortadoğu'da gerici bir cephe kurmak için çaba sarf eden el Suud kralı-Tayyip Erdoğan ikilisi, bu konuda siyonist İsrail'le tam bir mutabakat içindeler. Zira bölgeyi etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalayıp halkları köleleştirme planının patenti emperyalist/siyonist güçlere ait.

Sonuç bildirisinde İran'ı hedef almakla yetinmeyen el Suud kralı-Tayyip Erdoğan ikilisi, ırkçı-Siyonistlere karşı direnişin simgesi haline gelen Lübnan Hizbullahı'nı da terörist ilan ettiler. Halkları vahşice katleden İŞİD, El Nusra gibi çeteleri destekleyenler, siyonist işgale karşı direnen Hizbullah'ı "terörist eylemlerinden" dolayı kınayan bildiriye Irak dışındaki ülkelere imzalatıldı. Bu tutumlarıyla 70 yıldır Filistin halkını katleden İsrail

devletiyle aynı safta olduklarını bir kez daha ispatladılar.

DOLAR DİLENEN "BÜYÜK ŞEF"

Zirve rezaletlerinden biri de, kaçak saray tiranının dolar dilenmesiyle yaşandı. Diplomatik teamülleri ayaklar altına alan tiran, zirvenin kapanış konuşmasında Türkiye'nin İİT'ye 2 milyon dolar bağışlayacağını ilan ederek diğer katılımcıların da "açık bağış" yapmasını istedi. Bu talep Mozambik, Zambiya gibi bazı üyeler dışında karşılık bulmayınca hiddete kapılan "büyük şef" teşkilata borçlu olan devletlerin listesini okuyarak teşhir kampanyası başlattı. Katılımcılar tarafından şaşkınlıkla karşılanan bu tutum Vahhabilerin önde geleni el Suud kralını bile rahatsız etti.

Üye ülkelerden aidat adı altında dolar dilenen Tayyip Erdoğan başarılı bir tüccar olduğunu ispatlamaya muvaffak oldu. Ancak sergilediği tutumun dünya alem nezdinde rezil olmak anlamına geldiğini müritleri bile inkar edemiyor.

TOPLU NAMAZ MASKARALIĞI

Zirvenin hem açılış, hem kapanışında imza attığı kaba rezaletleri toplu Cuma namazı seremonisiyle dengeleme planı kuran "büyük şef", bu kez cami avlusunda hezimete uğradı. Bazı istisnalar dışın-

da namaza katılımın olmaması, tabloyu tamamlayan fiyasko oldu. Namaz seremonisi çocuk tecavüzcülerine kalkan olan, İŞİD destekçileri listesinin başında bulunan AKP şefi için önemliydi. Buna rağmen diğer ülke temsilcilerinin buna itibar etmemeleri, "büyük şef" in pek de büyük olmadığı ve el Suud petro dolarlarının peşinde olduğu gerçeğinin bilindiğine işaret ediyor.

GERİCİLİK CEPHESİNİN TAHKİMİ

İİT saygınlığı yerlerde sürünen teşkilatlardan biridir. Bundan dolayı zirvelerinin de pek bir kıymet-i harbiyesi yok. Nitekim zirvede bu kadar rezaletin yaşanması, teşkilattaki yozlaşma ve çürümenin vardığı boyutun ibret verici tablosunu gözler önüne serdi. Zirve sürecinden yansıyan uğursuz gelişme ise, el Suud kralı-Tayyip Erdoğan yaklaşması oldu.

Bir süre önce Suriye'ye kara saldırısı başlatmak istediklerini ilan eden gerici-Amerikancı iki devletin işbirliğini pekiştirmeleri ve "İslam Ordusu" kurma niyetlerini beyan etmeleri, halkların geleceği açısından ciddi bir tehdittir. Zira Irak, Libya, Suriye, Yemen gibi ülkelerin yakılıp yıkılmasında etkin rol oynayan bu cephe, ancak emperyalist/Siyonistlere hizmet, halklara düşmanlık edecek bir ordu kurabilirler...

ABD Irak'a askeri sevkiyatı sürdürüyor

ABD, Ortadoğu'daki çıkarları doğrultusunda bölgedeki işbirlikçi devletlerini harekete geçirmenin yanı sıra kendisi de askeri gücünü artırıyor.

"İŞİD'e karşı mücadele" baha-

nesiyle bölgeye yığınak yapmayı sürdüren Amerikan emperyalistleri, son olarak Irak'a yeni saldırı aygıtları sevk edileceğini duyurdu.

ABD Savunma Bakanı Carter, 18 Nisan'da Bağdat'ta yaptığı

açıklamada, Irak'a 217 asker ile 8 Apache helikopter göndereceklerini, bu birliklerin özel kuvvetlere bağlı askerlerden oluşacağı, bununla birlikte "eğitici", "danışman" ekiplerin de sevk edilece-

ğini dile getirdi. Açıklama, "İŞİD'e karşı koalisyon" komutanı Amerikan General Sean MacFarland ile Irak Başbakanı, Savunma Bakanı arasında yapılan görüşmelerin ardından yapıldı.

“Üçlü şer eksenini” iş başında

Suriye savaşının fitili bir kez daha ateşlendi

Sözde Suriye’deki yıkıcı savaşın bitirilmesi amacıyla toplanan 3. Cenevre Konferansı sürerken, Suudi Arabistan, Türkiye, Katar “üçlü şer eksenini” güdümündeki “Riyad muhalefeti” bir kez daha savaş kundakçılığına soyundu. Beşar Esad liderliğindeki Suriye yönetiminin ateşkese uymadığını iddia ederek görüşmelerden çekilen Riyad muhalefeti, dinci çetelere de savaşı yoğunlaştırma çağrısında bulundu.

Savaş çağrısı tetikçiler tarafından “emir” kabul edildi. El Kaide’nin Suriye kolu El Nusra çatısı altında yer alan dinci çeteler birçok cephede çatışmaları yoğunlaştırdılar. Savaş dışındaki seçeneklere kapalı olan Riyad muhalefeti Suriye yönetimini devirebilecek olanaklara sahip olduklarını öne sürdü. Aynı günlerde internette yayınlanan videolarda, “Ah-rar’uş Şam” adlı şeriatçı çetenin uçaksavar silahlarına sahip olduğu görüldü. Oysa ateşkes ilanı öncesinde bu silahlar çetelerin elinde mevcut değildi. Körfez şeyhleri güdümünde olmayan Arap medyasında, ağır silahların Suudi Arabistan tarafından tedarik edildiği, Türkiye aracılığıyla çetelere ulaştırıldığı belirtildi. Gelişmeler, şer ekseninin ateşkese fırsat bilerek çeteleri ağır silahlarla donattığını gözler önüne seriyor.

CENEVRE’DEN DİNCİ ÇETELERE SAVAŞ ÇAĞRISI

Emperyalistlerin öne çıkarttığı Riyad muhalefeti, BM Suriye özel temsilcisi Staffan de Mistura tarafından yönetilen Cenevre görüşmelerinin başladığı gün, sahadaki tetikçilerine “savaşı başlatın” çağrısı yaptı.

3. Cenevre görüşmelerinden çekildiğini ilan eden Riyad muhalefeti, bu defa savaş çağrısını alenen yaptı. Bu kukla muhalefet adına Cenevre’de gerçekleştirilen basın toplantısında, dinci tetikçilere “Suriye ordusuna, devletine, kurumlarına karşı saldırıya geçin” emri verildi. Birçok noktada saldırıya geçen çeteler, ateşkes sürecini bitirdiklerini ilan ettiler.

EMPERYALİSTLER DE SUÇ ORTAĞI

Şer eksenini oluşturan üç devletle İsrail, ABD emperyalizminin Ortadoğu’da ki en sandık işbirlikçileridir. Nitekim Obama yönetimi Rusya ile yaptığı anlaşmaya rağmen, ağır silahların dinci çetelere taşınmasına onay verdi. Zira “Bizden daha iyi tetikçi bulamazsınız” küstahlığıyla hareket eden Riyad muhalefetinin Cenevre’de savaş çağrısı yapma cüreti, ancak efendilerinin onayı ile mümkündür.

ABD’nin “ateşkes başarısızlığa uğrarsa B planını uygulayacağız” beyanatlarıyla Suriye’yi tehdit etmesi, şer eksenine verilmiş bir mesajdır aynı zamanda. Suriye’yi yakıp yıkma pahasına da olsa dincileri iktidara taşımak isteyen şer eksenini, bu kirli hedeflerine ulaşabilmek için, bölgesel bir savaşı tetikleme pervasızlığından bile çekinmiyor.

İKTİDAR YA DA SAVAŞ

Riyad muhalefeti emperyalistler ve şer ekseninin desteğiyle Suriye’de iktidarı ele geçirme hırsıyla hareket ediyor. Beş yıldır tetikçileri eliyle yürüttükleri vahşi savaşta elde edemediklerini masa

başı pazarlıkla elde etmeleri imkansızdır. Savaş alanında güçlü olan Esad yönetimine masa başında yenilgiyi dayatarak Cenevre görüşmelerini sabote etmeye odaklanan şer eksenini, “iktidarı bize devredin” dayatmasının reddi üzerine savaş çağrısı yaptı.

Suriye savaşının bir kez daha yayılmasına neden olan bu kirli hamle, “ya iktidarı bize devredeceksiniz ya da savaş devam edecek” şantajına dayanıyor. Suriye halklarına “ölümlerden ölüm beğen” dayatmasında bulunan Riyad muhalefeti, üçlü şer ekseninin emirlerini yerine getiriyor. Zira silah, finansman, tetikçi akışının kesilmesi durumunda bu çetelerin ayakta kalamayacağı ve şer eksenine bağımlı oldukları kimse için bir sır değil.

“RİYAD MUHALEFETİ” TECRİT OLUYOR

Şer eksenini adına tetikçilik yapan Riyad muhalefetinin tutumu emperyalist/siyonist güçlerin Ortadoğu politikalarıyla da uyumludur. Nitekim Cenevre’den savaş çağrısının yapıldığı gün, Suriye’nin işgal altındaki Golan Tepeleri’nde kabinesini toplayan siyonist İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu, Golan Tepeleri’nin İsrail

toprakları olduğunu ilan etti. Aynı günlerde Türkiye-İsrail gizli görüşmelerinde yüzde doksan oranında anlaşma sağlandığı siyonist basın tarafından duyuruldu. Öte yandan İstanbul’da toplanan İslam İttifakı Teşkilatı Zirvesi’nde İran ve Lübnan Hizbullahı’nın kınanması, Körfez’in Ortaçağ kalıntısı krallarının ise İran’a karşı İsrail’den koruma talep etmeleri gibi gelişmelerin de aynı günlerde yaşanması dikkatlerden kaçmadı.

Bu uğursuz gelişmeler, Arap dünyasında farklı güçler tarafından tepkiyle karşılandı. Şer eksenini-siyonist İsrail-Riyad muhalefeti cephesinin sergilediği pervasızlıklar, Suriye savaşını sonlandırma çabalarının kimler tarafından sabote edildiğini herkese gösterdi. Gelişmeler, Cenevre görüşmelerinin savaş kundakçılıklarına rağmen devam ettirilmesi eğilimini de güçlendirdi. Hem Suriye yönetimi hem cihatçı teröre karşı olan muhalif kesimler görüşmelerin devamından yana olduklarını açıkladılar.

Cenevre görüşmelerinin devamı yönünde güçlü bir eğilim olsa da savaşın sona erdirilmesi yazık ki halen zor.

Suriye’deki çeteler uçaksavarla donatılıyor

Emperyalistler tarafından “Suriye muhalefeti” adı altında meşrulaştırılmaya çalışılan gerici çeteler, şefleri tarafından donatılmaya devam ediyor.

Son olarak, gerici çetelerin elinde

Çin yapımı güdümlü uçaksavar olduğu görüntülendi. Uçaksavarların Körfez ülkeleri tarafından verildiği ileri sürüldü.

Suudi Arabistan uzun süredir çetelere uçaksavar verilmesini desteklerken

bu silahın “güç dengesini değiştirebilecek nitelikte” olduğunu öne sürüyordu.

ABD’nin ise uçaksavarların çetelerin eline geçmesinden “endişe duyduğu” iddia ediliyordu.

Sınıfın neferi, sosyalizm davasının savaşçısı Hatice Yürekli mücadelemizde yaşıyor!

G. Yaprak

Hatice Yürekli yoldaş, Tokat'ın Almus ilçesinde emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Eğitimini yarıda bırakarak okul sıralarını terk edip tekstil atölyelerinin makineleri arasına karışan Hatice yoldaş, örgütlü mücadele ile de genç yaşlarında burada tanıştı. Hatice Yürekli, insanın insan tarafından sömürülmesine, üretirken yaşayan ezici çoğunluğun yaşamının bir avuç asalak burjuva tarafından yıkıma uğratılmasına karşı olduğu ve barbarlık içinde çöküşün bir devrimle son bulması ve insanlığın eşit ve özgür bir toplumsal sistemde yaşaması gerektiğine inandığı için devrimci yaşamı seçtiğini ifade eder. Yoğun sömürü koşulları altında çalışan bir kadın işçi olarak, sınıfının kurtuluşunun geçtiği yolda yürümeye başlar ve en nihayetinde partili bir komünist kadın olarak ölümsüzleşir.

Hatice yoldaşın sınıfsal kını, devrimci yaşamı, partili kimliği ve ölüme tereddütsüz yürüyüşü bugün gelinen yerde tıpkı Habip, Ümit ve Alaattin yoldaşlar şahsında olduğu gibi, sınıf devrimcilerinin önünde örnek alınması gereken komünist bir değer, aşılması gereken bir eşik oluşturmaktadır. Sınıfın bağrından kopup gelen Habip ve Alaattin yoldaşlar gibi Hatice yoldaş da gençlik çalışması içerisinde kazanılan Ümit ile aynı noktada buluşmuş, partinin potasında erimiş ve partili kimliğin temsilcisi olmuştur. Partinin özü ve özeti olan bu yoldaşların anısını büyütme elbette arkalarında bıraktıkları kızıl bayrağı daha da yükseklerde dalgalandırmaktan geçmektedir. Onların yaşamlarından öğrenmekten, adanmışlığı devrimci kimliklerde özdeşleştirmekten geçmektedir.

"Hatice'nin örgütlü yaşamı da benzer çizgidedir; kesintisiz, pürüzsüz ve soluk soluğa bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır bu. Örgütlü çalışmaya profesyonel bir kadro olarak İzmir'de başlamış, ardından İstanbul'a geçmiş, '95 baharındaki bir operasyonda (aynı evden yoldaş Habip Gül ile birlikte) yakalanmış, poliste direnmiş, hapisten çıktıktan sonra İstanbul'da gerektiğinde bizzat işçi olarak işçi çalışması yürütmüş, sonra Güney çalışmasının başına geçmiştir. Parti kongresine güneyden delege olarak katılmış ve kongre sonrasında bu kez Ankara'da çalışmaya başlamıştır. Burada yeniden tutuklanmış, yine direnmiş, yargılandığı davalarda (TKİP ve

Ulucanlar katliamı davaları) yine siyasal savunmalar yapmış ve bu onurlu yaşamı Ölüm Orucu direnişçisi olarak, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutarak noktalamıştır."

Hatice yoldaşın yaşamını kısa kesitleriyle ifade eden bu alıntadaki her bir cümlemin ardında partiye bağlı ve bu uğurda sürdürülen profesyonel devrimci yaşamı benimsemiş ve yine bu uğurda ölümü kucaklayan komünist bir kadının bilinci yatmaktadır. Bu bilinç ki, işçi sınıfı ile onun bilimi olan bilimsel sosyalizmin birleşimini ifade eden partinin tarihsel rolünün kavranmasıdır. Hatice yoldaş,

bir kadın işçiden komünist bir kadroya dönüştüren de işte bu bilinç ve bu bilincin örgütlü ifadesi, somut biçimi olan partinin kendisidir.

*

Yoldaşın aramızdan ayrılışının üzerinden 15 yıl geçti ve bu on beş yılda yoldaşın leke sürmeden devrettiği kızıl bayrak şanlı dalgalanmaya devam etti. Bugün sınıf devrimcilerinin "**Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!**" şiarını yükselttiği bugünlerde Yürekli yoldaşın anmanın daha özel bir anlamı bulunmaktadır. Partinin "düşünen ve savaşan" kadrolarından olan yoldaşın partiye adanmışlık, diren-

genlik gibi örnek alınması, öne çıkarılması gereken birçok yanı bulunmakla beraber, bir kadın işçi olarak komünist saflarda yer tutuşunu ve bir işçi olarak sınıf içerisinde ördüğü çalışmayı da özel olarak anmak gerekmektedir. Zira komünistlerin çağrısı aynı anlama gelmek üzere daha fazla Hatice'yi örgütlü saflara kazanmak demektir.

Hatice yoldaşın bir kadın işçi olarak saflara katılması ve partinin kurucu üyeleri arasında yer alarak partinin bayrağını yükseklerde dalgalandırmanın onuru ile yaşamını noktalamış olması, bugün komünist hareketin kadın işçilere sosyalist bilinci ısrarla taşıırken ve örgütlü saflara davet ederken dayandığı mirasıdır. Öncü kadın işçilerin yerinin komünist saflar olduğunun açık ispatıdır.

Bir diğer yandan, sınıfın bir kadın neferi olarak nasır tutan elleri ile sınıfsal kını kuşanan Hatice yoldaşın işçi sınıfı içerisinde yürüttüğü örgütlü çalışmadaki rahatlığı ve başarısı komünistler tarafından onun sınıfsal damarına gösterge sayılmaktadır. Hatice yoldaş şahsında sınıfsal damarın sınıf çalışmasına sağladığı itilim, sınıf içindeki çalışmanın derinleştiği bugünlerde sınıfın içinden öne çıkan kadroların sınıf çalışmasına kattığı ve katacağı değerlere ışık tutmaktadır.

İşte bu sebeple bugün Hatice yoldaşın mirasına sahip çıkmak demek, sınıf mücadelesini büyütme demektir. İşçi sınıfını kendi bağımsız devrimci çizgisinde örgütlemek, o büyük günlere hazırlanmak demektir.

HATİCE YOLDAŞIN ANISI YOL GÖSTERİYOR!

Ümit yoldaşın Ulucanlar'da Hatice yoldaşla beraber zindanın zulmüne karşı hayatı yeşertirken yoldaşa taktığı "ateş saçan yürek" ismi, yoldaşlarının Ezgi'si, partisinin Hazal'ı bugün sınıf mücadelemizin biriken mayasında, sosyalizm davamızın burçlarında çınlamaya devam ediyor. Hatice Yürekli yoldaşın anısı yol göstermeye devam ediyor. Bu yiğit komünist kadının anısı önünde saygıyla eğilirken, dost düşman bilmelidir ki, sosyalizm davasında ölümsüzleşen yoldaşlarımızın bıraktıkları kızıl bayrak elbet bir gün kapitalizmin yıkıntılarının arasında yeni bir dünyayı müjdeleyerek dalgalanacaktır. İşte o gün, işçi sınıfı düşmanlarına merhamet göstermeyecektir.

DEVRİMCİLER ÖLMEZ, DEVRİM DAVASI YENİLMEZDİR!

2000 Ölüm Orucu direnişinde ölümsüzleşen proleter devrimci Hatice Yürekli yoldaşın parti ve devrim davasına olan bağlılığı ile yeni Ekimleri örgütleyecek, devrime hazırlanıyoruz. F Tipi hücrelere karşı başlatılan zindan direnişinde "yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi emekçinin haklı davasını savunmak" için ölümü tereddütsüzce göğüsleyen Hatice yoldaştan devraldığımız kızıl bayrakla geleceğe yürüyoruz.

Komünist hareketin 28., işçi sınıfı partisinin 17. yılında Hatice yoldaş kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinin bir sıra neferi olarak parti, sınıf ve devrim kararlılığında yaşıyor.

Bunalımlar, savaşlar, devrimler döneminde tasfiyeciler liberalizme karşı parti ile sınıfın birliğini sağlayarak kapitalist sömürü düzenini temellerinden sarsmak için attığımız her adımda onun komünist kimliğini ete kemiğe büründürmeye devam edeceğiz.

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

TKİP DAVA TUTSAKLARI